

Cô Tiểu Thư Kỳ Lạ

Contents

Cô Tiểu Thư Kỳ Lạ	1
1. Chương 1: Tự Lập	2
2. Chương 2: Việc Làm Thêm	2
3. Chương 3: Trường Học Oi	3
4. Chương 4: Lung Lay Tình Cảm	5
5. Chương 5: Hò Hẹn	6
6. Chương 6: Tổ Tình Bị Từ Chối	8
7. Chương 7: Nhật Kí Của Lam Anh	9
8. Chương 8: Bí Mật Của Tiểu Phong	11
9. Chương 9: Romeo Và Juliet???	12
10. Chương 10: Điều Kiện	14
11. Chương 11: Tai Nạn Liên Tiếp	16
12. Chương 12: Bắt Đầu Đứng Dậy	17
13. Chương 13: Thế Nào Là Yêu	18
14. Chương 14: Lời Đồn	19
15. Chương 15: Nụ Hôn Đầu Tiên	20
16. Chương 16: Bức Thư Của Ba	21
17. Chương 17: Hình Tượng Mới Của Tôi	22
18. Chương 18: Cuộc Sống Hai Mặt	23
19. Chương 19: Cô Là Ai?	24
20. Chương 20: Tai Nạn Của Minh Hùng	25
21. Chương 21: Tiểu Phong Trở Về	25
22. Chương 22: Cắt Tóc	26
23. Chương 23: Quyết Định Của Minh Hùng	26
24. Chương 24: Bạn Gái Của Minh Hùng	27
25. Chương 25: Bệnh Và Cú Shock	28
26. Chương 26: Mất Trí Nhớ	29
27. Chương 27: Tâm Sự Của Minh Hùng	30
28. Chương 28: Ánh Mắt Buồn	30
29. Chương 29: Căn Bệnh Của Tiểu Phong	31
30. Chương 30: Chia Khóa Của Kí Ức	32
31. Chương 31: Kí Ức Trở Về	33
32. Chương 32: Vĩnh Biệt Tiểu Phong	33
33. Chương 33: Kết Thúc Cuối Cùng	34

Cô Tiểu Thư Kỳ Lạ

Giới thiệu

Tôi lê bước trên hành lang, không muốn bước vào lớp vì tôi biết tôi sẽ chạm mặt anh. Tôi quá yếu đuối.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-tieu-thu-ky-la>

1. Chương 1: Tự Lập

Cầm trên tay lá thư báo trúng tuyển, Lam Anh la lên.

_Bố, mẹ, con đậu rồi. Chờ suốt 18 năm sài cuối cùng con cũng thành sinh viên y. Mừng quá!

_Con đậu rồi hả? Trời ơi, tại sao con không rớt?

_Bà nó nói gì kì vậy, con đậu đại học tại sao không mừng?

_Ba nói đúng đó mẹ. Con muốn học ngành y hơn. Mẹ cứ như vậy thì con dọn ra ngoài ở đấy.

_Thôi, đậu rồi thì thôi, mẹ thì thích con học ngành thời trang. Chú con muốn con vào làm tại công ty của chú ấy.

_Chú Long ạ, công ty của chú ấy quy mô dữ lắm chỉ sợ con làm không nổi thôi. Nhưng từ mai con sẽ kiếm việc làm để sống tự lập và trang trải học phí. Con muốn tự sống để sau này còn xứng với tài sản ba để lại chứ. Lam Anh cứ thao thao bất tuyệt về cái triết lý tự lập của mình. À, sẵn giới thiệu luôn, Lam Anh là nhân vật chính. Cô tiểu thư với gia sản kếch sù của ba cho nhưng cứ muốn tự lập để chứng minh là mình đúng trong việc không dựa dẫm vào ba.

_Thôi bà ạ, con nó muốn thế thì cứ để nó tự do với ý nghĩ của nó. Lam Anh à con đi đi.

_Chẳng hiểu nổi nó nữa rồi, anh nó thì ngoan ngoãn như vậy tại sao nó lỳ lợm thế nhỉ?

_Chắc là do di truyền đấy ạ. Mà anh Trung chừng nào về ạ?

_Khoảng ba tuần nữa, con dám nói là si truyền tính lý là sao hả? Con bé này.

Nói là làm, sáng sớm hôm sau Lam Anh dọn khỏi biệt thự. Nghe nói cô cũng đã tìm được một việc làm thêm từ tuần trước. Và từ bây giờ, Lam Anh đã thoát khỏi chiếc ***g kính của bố mẹ.

2. Chương 2: Việc Làm Thêm

đứng trước cửa tiệm, Lam Anh tự nói với mình rằng:

_Được rồi, công việc đầu tiên của mình. Cố gắng lên, tất cả mọi việc đều không khó chỉ cần cố vượt qua. Bước vào trong, Lam Anh lại la lên: Xin chào mọi người, mong được mọi người giúp đỡ.

_Trần Lam Anh, 18 tuổi, học trường y, đến trễ rồi.

_Hà?!Tôi đến trễ à?Xin lỗi,tôi sẽ làm việc ngay.

_Còn đứng đó làm gì,chơi à?Thay đồ rồi làm việc mau,cô sẽ bưng đồ ăn.Nhanh lên,không có cả ngày đâu.

_Xin lỗi.Lam Anh chạy vù xuống bếp.Rồi một cô bé khác nói với cô.

_Bạn không nói lại anh chủ đâu.Anh ta ác và nghiêm khắc lắm.Hôm bữa mình bị mắng te tua vì tội chậm chạp đấy.

_Hóa ra chủ quán là một người hách dịch:k66,khổ rồi.Thôi mình đi thay đồ.

_Nhanh lên,khách vào kia.Chậm như rùa vậy,Lam Anh,bàn số 15.

_Vâng.

_Bàn số 8.

_Vâng,tới liền.

_Bàn số 20.

_Vâng,ôi giống như lao động khổ sai vậy.

_Mau lên đồ con rùa :khi10:

_Huhu,đừng gọi tôi là rùa.

_Này,Lam Anh,cô lại đây.Nếu như còn rùa như thế thì cô chết với tôi đấy nhé.Đuổi việc.

_Hả ,xin anh đừng đuổi tôi.Tôi sẽ cố gắng làm việc.

_Được vậy thì tốt.Đi đi.

Anh chủ quán vừa đi thì Lam Anh mắng:Chủ quán hách dịch,tôi mà tìm được việc khác thì tôi sẽ mắng lại anh.

_Cô vừa nói cái gì?Tên chủ quán quay lại.

_À,không,không có gì thưa anh chủ.:khi17:

_Đừng có gọi tôi là anh chủ nữa.Tôi là Tiểu Phong,19 tuổi,khoa y giống cô.

_Khoa y ư?Vậy có nghĩa là từ nay vô trường sẽ gặp lại hấn ta ư?Ôi,mẹ ơi:k40

3. Chương 3: Trường Học Ồi

_Ồi,đây là trường đại học y đấy hả,to lớn quá.Mình sẽ học ở đây ư?Mừng quá đi.Được phải cố gắng học tập.Lam Anh đứng cười hehe.

_Này,đồ con rùa chậm chạp,cô đứng đây làm gì vậy hả?Một giọng nói quen thuộc từ đằng sau vọng lại.Tất cả mọi người nhìn Lam Anh.Mà giọng này chắc các bạn cũng biết là ai.

_Cái gì?Đồ con rùa ư?Ai nói vậy?Lam Anh quay lại thì tiểu Phong đã đứng đó từ lúc nào rồi.

_Cô làm gì được tôi,con rùa kia?Mặt Tiểu Phong tối sầm lại.Bỗng nhiên mọi người đều tránh ra.

_O,này,mọi người làm gì vậy?

_Chạy mau đi,Tiểu Phong mà giận là có bão đó.

_Hả? Em xin lỗi anh chủ,ý lộn,anh Phong.Lam Anh nhún nhường bắt đầu đi.

_Con rùa này chắn đường của ta,tránh ra.Tiểu Phong cốc vào đầu Lam Anh.

_Au,làm gì mà đánh tôi?:k69

_Nhìn mặt cô thấy ghét quá,được không?Muốn giữ việc không thì bảo?

_A..a,xin lỗi.

(REENG REENG)

_Chuông reeng rồi kìa,anh vào đi.Tôi phải vào nữa.Xin lỗi.Nói rồi Lam Anh chạy vù vào trường.

-0o0o0o0o0-Lớp học

_Mình làm gì nên tội để bị hấn ám thế này.Hic,mẹ ơi con nhớ nhà quá.Xung quanh Lam Anh là một không khí u ám.Rồi một cậu học sinh đến gần vỗ vào vai cô.

_Bạn học sinh mới,sao lại buồn vậy?

_Không có gì đâu.

_Tên bạn là gì?Anh chàng dịu dàng hỏi.

_Lam Anh.Cô vừa quay qua thì thấy một anh chàng đẹp trai đến ***i lòe trước mặt.Thế là trúng ngay tiếng sét ái tình.:k3

_Lam Anh,chủ nhật này mình đi chơi được không?

_Đi chơi à,dĩ nhiên mình đồng ý nhưng tại sao lại đột ngột vậy?

_Tại bạn quá dễ thương,vậy thôi.Hẹn gặp tại công viên nhé,8 giờ.Nhà bạn ở đâu,mình sẽ đón bạn.

_Ừm,mình sẽ cho bạn địa chỉ.Mà tên bạn là gì?

_Minh Hùng.

_Ôi,Minh Hùng.Tên đẹp làm sao.Rồi cô bạn ngồi kế bên nói.

_Hey,Minh Hùng nhiều fan hâm mộ lắm đấy.Coi chừng vỡ mộng nhé.

_Hả?:2T cun- (19):cuộc đời u ám lại rồi.

_Mình là Thùy Trang,rất vui được gặp bạn,Lam Anh.A,thầy giáo đến rồi.

Ông thầy được coi là nghiêm khắc nhất trường bước vào.

_Chào các em học sinh,hôm nay là buổi học đầu tiên nên thầy sẽ không giảng nhiều mà sẽ nhờ một bạn học giỏi nhất khóa học trước hướng dẫn cho các em học tốt trong khóa học này.XIn mời em Tiểu Phong.

_Cái gì?Tiểu Phong ư?Mình bị hấn ám thật rồi,trời ơi.

_Con rùa chậm chạp,lắm điều kia,ngồi thẳng lên.Tiểu Phong lườm Lam Anh một cái thật sắc.Vài bạn khác cũng bắt chước chọc theo.

_Ê,con rùa,rùa thì sao mà đi học được hahaha.Chúng nó cười phá lên.

Lam Anh cuối đầu xuống vừa xấu hổ,vừa tức.Cô lăm nhăm.Khi nào tôi tìm được việc tốt hơn,tôi sẽ mắng anh thật nhiều như anh mắng tôi.Rồi nhìn lên Tiểu Phong.Có vẻ như anh cũng hiểu nên nhìn lại như muốn nói:Việc làm,việc làm cô nhớ không?

_Trời ơi,kiếp trước mình mắc nợ hấn nên bây giờ hấn đòi đây à?Lam Anh đập đầu xuống bàn.Còn Tiểu Phong thì cười đắc chí.

_Buổi học đầu tiên mà xui xẻo thế này sao?Huhuhu

4. Chương 4: Lung Lay Tình Cảm

_Này,đồ con rùa,về chung với tui.Lam Anh bắt ngờ trước lời mời của Tiểu Phong.

_Tôi biết là tôi rất đẹp và quyến rũ nhưng đừng đột ngột như vậy chứ.

_Đừng có khùng.Một cái cặp bay vào đầu Lam AnhTôi không có thích một con rùa như cô đâu nhé.Về chung với tôi để làm thêm.

_Hic,đánh tôi hoài nha.Tôi cũng có sức mạnh đấy,chịu không nổi thì sẽ đánh lại à.

_Đánh tôi đi thì mất việc.Mời cô,đánh đi.

_Hừ hừ hừ.Thôi được.Tôi đã xuống nước lắm rồi đấy.Không có lần sau đâu.lam Anh lên xe của Tiểu Phong.

_Cô mập và nặng như heo ấy.Giảm cân đi.

_Cái gì,lòng tự ái bị tổn thương ghê gớm.Tôi trả đũa này.Lam Anh thọc lét Tiểu Phong.

_Ê,dừng lại,té bây giờ.Chiếc xe loạng choạng.

_không sao,té luôn cũng được.Thế là chiếc xe đạp ngã nhào ra đường.Tiểu Phong và Lam Anh té xuống.

_Đã nói rồi mà con rùa này.Xe đạp hư rồi.Cô bồi thường đi.

_Huhu,đau quá,tôi bị trặc chân rồi này.Mẹ ơi,hix hix.

_Một với cô quá,giữ cặp đi.Tiểu Phong ném cặp của mình vào người Lam Anh.Leo lên lưng tôi,tôi công cô về.

_Không có chết cũng không chịu.lam Anh cương quyết.

_Vậy thì ngồi đó đi,đồ con rùa.Tiểu Phong giật lấy cặp của mình rồi bước đi.

_Ê,chờ đã,anh nỡ bỏ tôi sao.Tiểu Phong.

_Cô thật là rắc rối.Đi nào.Ngồi trên lưng Tiểu Phong,Lam Anh có cảm giác rất an toàn.Rồi một ông say rượu lại nói:

_Hai đứa đẹp đôi đó,hồi trẻ chú cũng như vậy.Nhớ đối xử tốt với bạn gái nha.Mặt hai người đỏ lên.

_Tôi mà đẹp đôi với cô ư?Đùa à?

_Chú nhầm rồi,họa ba đời tôi mới thành đôi với anh.

_Cô nói cái gì,đồ con rùa mà mập như heo kia?

_Này,anh hơi quá đáng đấy nhá.Dám nói con gái như vậy hả?Thế là hai người cãi nhau suốt trên đường đi.Và họ đều không biết là vệ sĩ nhà họ Trần đang âm thầm bảo vệ Lam Anh đã hiểu lầm.

_Báo cáo bà chủ,cô Lam Anh đang ở trên lưng một cậu thanh niên.Hai người trông có vẻ rất yêu nhau.

_Được rồi,anh cứ tiếp tục theo dõi.

-0o0o0-Tại biệt thự nhà Lam Anh

_Ông nó này,Lam Anh đang có bạn trai.

_Kệ nó đi bà ơi,ích ra nó cũng đã bỏ cái chủ nghĩa độc thân.

_Hay là ta đi dò la tin tức đi ông.

_Cái bà này,rảnh rồi gì mà đi như vậy.

_Mặc ông,tôi sẽ đi.

Trở lại với cặp đôi Tiểu Phong và Lam Anh,họ đã về tới nhà.

_Tôi không ngờ nhà cô lại lụp xụp,thê thảm như vậy đây Lam Anh.Đứng trước mặt là một ngôi nhà sắp đổ nát,trông rất thê thảm.

_Tại vì tôi chỉ đủ tiền thuê căn nhà cỡ này thôi.

_Kệ,ta vào nhà.Cô cứ nằm trên giường đi.Tôi sẽ ở đây canh.

_Hả,tại sao?

_bởi vì con gái như cô thì không nên ở một mình,chân cô lại bị thương nữa chứ.

_Anh cũng tốt đấy nhỉ.

_Ngủ đi,đồ con rùa.

_tôi biết rồi.Lam Anh nhắm mắt lại.Rồi cô ngủ quên mất.Chỉ còn Tiểu Phong thức canh.

_Nhìn cô ta cũng dễ thương đấy chứ.Nếu cô bớt hậu đậu không chừng tôi sẽ yêu cô đấy.Lớn lên mau đi đồ con rùa.Rồi anh cũng chìm vào giấc ngủ.

5. Chương 5: Hò Hẹn

_Um,trời sáng chưa vậy.Vừa mở mắt ra,Lam Anh đã thấy Tiểu Phong ngủ gục trên bàn.Cô tiến lại gần và nhìn anh thật lâu.Nếu như anh bớt cộc cằn thì tôi sẽ yêu anh.Nhìn mặt lúc ngủ thì hiền và dễ thương hơn lúc anh thức dậy đấy.

(Ồ Ó O)Gà ở đâu vậy?Tiểu Phong nói.Bất ngờ,Lam Anh nhảy phóc lên giường gia bộ ngủ.Con rùa này vẫn còn ngủ à.Tiểu Phong đứng lên và bước ra ngoài.Lam Anh tức giận.

_Cái gì mà con rùa chứ.Anh thật là.Tiểu Phong bước vào,tay cầm theo một chậu nước.Lam Anh thầm nghĩ:lấy nước ỉnh rửa mặt à,dịu dàng thế.Và sự việc không hay đã xảy ra,Tiểu Phong đổ nước lên Lam Anh.

_Này,anh làm gì vậy,lạnh quá.

_Làm thêm,hôm nay không đi học thì đến cửa tiệm cho tôi.

_Anh thô lỗ quá,thảo nào không có bạn gái.Chân tôi còn đau đây này.

_Cái gì,không có bạn gái ư?Tiểu Phong lôi trong cặp ra một xấp thư tình.Này,đồ con rùa,coi đi

_Hả,anh mà cũng có người thích à?Thật tội nghiệp cho cô nào không có mắt rồi.

_Còn nói nữa tôi đuổi việc đấy.Ngoài đó đi,tôi đi mua đồ.

_Hả,ừm.

-0o0-10 phút sau

_Nè,đồ con rùa,ăn đi.Tiểu Phong đưa cho Lam Anh một ổ bánh mì và lon nước.

_O,cảm ơn,anh cũng dịu dàng đấy.hìhì,biết rõ tôi thích nước gì.

_Không,đưa đây,chai nước này mới là của cô.Lon đó là của tôi.Tiểu Phong đỏ mặt vì lời khen của Lam Anh và che giấu bằng cách hung bạo lại.

_O,này,tôi không biết uống nước đó.Đồ đáng ghét.

_Cô nói gì?

_:k14Đồ đáng ghét.

_Vậy thì cô đi mà xoa chân,tôi không làm đâu.

_Hả?Tiểu Phong đưa cho Lam Anh một chai thuốc giảm đau.À,anh lo cho cái chân của tôi bị đau.cám ơn.

_Không cần cám ơn,mai mốt tôi sẽ trừ vào lương của cô tiền chai thuốc.

_Hả?Anh thật là đồ đáng ghét.

_Cô còn nói nữa là khỏi ăn sáng đấy.

_Á..á.Tiểu Phong mở lon nước ra.Vừa mới uống,anh đã bị sặc bởi vì anh có biết uống đâu.Chỉ vì xấu hổ nên mới giật lon nước của Lam Anh.

_Này,đồ đáng ghét,anh không sao chứ?

_Không sao,nước này khó uống quá.Vừa chua vừa ngọt lại vừa mặn.

_Thì đó là nước xí muội mà.Anh không biết uống thì tại sao lại lấy nó của tôi.:k70

_Một cô quá,đồ con rùa.Lam Anh đứng lên,mở cặp lấy khăn đưa cho Tiểu Phong.

_Này,lau đi.Lam Anh mỉm cười.Tiểu Phong đỏ mặt và tự nhiên chảy máu cam rồi té xuống đất.

_O,đồ đáng ghét,anh không sao chứ?

_Không sao,tự nhiên ***ng mặt thôi.

_Không phải là anh thích tôi đấy chứ.Lam Anh tiến lại gần mặt của Tiểu Phong.Anh bối rối.

_Không dám đâu,ai mà thích cô,cô là đồ con rùa,mập như heo,đáng ghét.Tôi mà thích cô thì coi như tôi xui cả đời.Tiểu Phong vô tình nói ra những lời đó khiến cho lam Anh buồn rồi cô bật khóc.

_Huhu,tôi có làm gì anh đâu mà tại sao anh nặng lời với tôi.Anh là đồ đáng ghét.

_Xin lỗi,tôi không cố ý.Cô đi ra ngoài chơi không?

_Lam Anh sụt sịt:Anh là đồ đáng ghét.

_Ừ,tôi là đồ đáng ghét,được chưa?Ta đi ra ngoài thôi.Tiểu Phong công Lam Anh ra đường.Giờ cô muốn đi đâu?

_Tôi muốn đi công viên.Mau lên.

_Được rồi,tiểu thư.Đừng nhún trên lưng tôi nữa,té là tôi không biết đâu nhé.

_Tôi muốn câu cá.

_Ừ.....một lúc sau.Này,cô phải để lâu lâu một chút như vậy cá mới cắn câu.

_Anh im đi tôi mới câu được chứ.

_Ê,nó ăn rồi kìa.Kéo lên đi.

_Nặng quá.

_Để tôi kéo phụ cho.Hai người cùng nhau kéo cá lên.

_A,lên rồi,lên rồi.Con cá to ghê.

_Cô vui lên chưa?

_Rồi,a,kem.Tôi muốn ăn kem.Lam Anh thấy cần câu xuống,con cá to được thể nhảy xuống nước và lôi cần câu đi luôn.

_Trời ơi,cô thật là.Và cả hai người đi dọc theo bờ hồ.

_Tiểu Phong,anh biết không,nếu như anh không hay mắng người khác thì anh sẽ được nhiều người yêu mến lắm đấy.Chẳng hạn như tôi đây.Lam Anh đỏ mặt lên.Tiểu Phong khựng lại và nhìn Lam Anh.

6. Chương 6: Tổ Tình Bị Từ Chối

_ Cô nói là cô thích tôi, yêu tôi?

_ À không, tôi chỉ ví dụ thôi mà. Nếu như anh dịu dàng một chút thì... Lam Anh bối rối.

_ Vậy à, còn tôi thì cảm thấy có cô thì cuộc sống có ý nghĩa hơn một chút.

_ Hả? Cảm ơn anh.

_ Thôi, để tôi đưa cô về nhà.

_ Không cần đâu, để tôi xuống đi. Chân tôi cũng không đau lắm, tôi tự đi được rồi.

_ Uhm... vậy để tôi gọi xe cho cô.

_ Cảm ơn.

-0o0- trên xe

Tại sao mình lại nói câu đó? Mình thích Minh Hùng mà. Mình với hắn chỉ là bạn thôi. Là bạn. Ồ, đến nhà tôi rồi, dừng lại. Lam Anh vừa xuống xe thì nhìn thấy ngồi trong nhà là mẹ cô. Mẹ, mẹ làm gì ở đây?

_ Chẳng lẽ mẹ không được đến thăm con sao?

_ Dạ...

_ Con gái tôi sao mà ốm quá, sụt kí phải không? Ăn ngày mấy bữa? Có đầy đủ không? Sống có cực lắm không?

_ Ồ, mẹ nói từ từ thôi ạ. Con sụt kí cũng tốt đấy chứ. Có người nói con mập như heo, nhớ lại càng thấy ghét. Con ăn ngày hai bữa. Sống hơi cực nhưng rất vui. Cực thì phải cảm ơn tên kia. Tóm lại con rất vui vẻ.

_ Mẹ nghe nói là con đang hẹn hò với một tên khóa hai, đúng không?

_ Ồ, con hẹn hò nào?

_ Khai mau.

_ Tiểu Phong, 19 tuổi, nhà mở quán ăn, khoa y, tính tình cực cần, đáng ghét. Con không hẹn hò với hắn.

_ Vậy mà trán con ghi hai chữ thích kia kìa.

_ Đâu, đâu.

_ Mẹ không đồng ý cho con thích tên đó. Hắn không xứng với con.

_ Vậy thì ai mới xứng cho con đây?

_ Mẹ không cần biết nhưng con không được thích hắn, nếu không thì mẹ xem như không có con. Như vậy đủ hiểu rồi chứ. Mẹ về đây.

_ Mẹ, kìa mẹ. Không được thích hắn ư? Tại sao mình lại buồn như vậy chứ? Ồ, nước mắt, tại sao mình lại khóc? Không có gì đâu, tại vì mình vốn không thích hắn mà. Lam Anh khóc nức nở. Mẹ ác quá, tại sao lại nói như vậy chứ?

Về phần Tiểu Phong, anh đang trên đường đi bộ về nhà.

_ Mình thích con rùa đó sao? Tại sao? Trời ơi, con rùa đó đúng là phiền phức. Lần đầu tiên có người nói như vậy với mình. Lần đầu tiên mình có cảm giác như vậy. Chẳng lẽ mình thích cô ta?

-0o0- Ngày hôm sau

_ Ê con rùa, sao mặt cô buồn vậy?

_ Không có gì.

_ Cái gì? Tôi hỏi thăm như vậy là quá rồi đấy nhé.

_ Tôi đã bảo là không có gì. Tránh ra đi.

_này,tại sao?Tiểu Phong nắm tay Lam Anh lại.

_Anh phiền phức quá,tránh ra.Đừng lại gần tôi nữa.

_Được,cô muốn thế đúng không?Đi mà buồn một mình đi.Tiểu Phong bỏ đi.

_Xin lỗi anh,đồ đáng ghét.Lam Anh quay lại nhìn tiểu Phong bỏ đi với khuôn mặt ràn rụa nước mắt.Tôi thích anh nhưng có lẽ chúng ta không thành đâu.Rồi cô cũng đi vào lớp học.

_Cô ta tưởng mình là gì chứ?Tại sao lại cộc cằn như vậy?Nhưng mà sao cô ta cứ xuất hiện trước mặt mình hoài vậy?Mình thích cô ta thật rồi.Trời ơi.Tiểu Phong la to lên,rồi cả trường quay lại nhìn Tiểu Phong bằng ánh mắt kì lạ.Ồi,xấu hổ quá.

Rồi những tiết học trôi qua ảm đạm,cả hai người đều buồn hiu và nghĩ về người kia.Tiểu Phong đã quyết định rằng tan học anh sẽ nói cho Lam Anh biết anh thích cô.Và thoáng một lát đã đến giờ tan học.Tiểu Phong đứng trước lớp của Lam Anh.

_A,cô ấy ra rồi.Lam Anh,làm phiền cô một lúc.Ra đây được không?

_Muốn nói gì thì nói đi.Lam Anh vô tình nói.

_Tôi,tôi thích cô.

_Hả?Anh vừa nói gì?

_Anh thích em.

(Em vui lắm nhưng mẹ em lại không cho phép.Em phải làm sao đây Tiểu Phong?Nếu như tiếp tục quen em,anh sẽ gặp nhiều điều phiền phức.Thà em khổ một mình chứ không muốn anh như vậy.Thà lỗi cho em nhé.)_Cám ơn anh đã nói thật nhưng xin lỗi,tôi không thích anh.Lam Anh quay đi để lại một mình Tiểu Phong đứng đó.

Tháng sáu trời đổ mưa,hai người đều đau khổ.Lần đầu tiên Lam Anh biết cảm giác thích là gì và cảm giác đau khổ là gì.

7. Chương 7: Nhật Kí Của Lam Anh

_Hắt xì...Con rùa đó,dính vào cô ta đúng là xui xẻo.Hắt xì...vô tình vừa thôi chứ.Lần đầu tiên người ta lấy hết can đảm tỏ tình thì từ chối ngay lập tức không cần suy nghĩ.Phiền phức quá đi,cô ta mà tới thì chết với mình.Vậy tại sao mình lại thích nhỏ đó chứ?Lam Anh,cô là đồ đáng ghét,tại sao tôi lại thích cô?Tiểu Phong la to lên khiến mọi người nhìn anh bằng một ánh mắt kì lạ.

_Hình như anh Phong đang trồng cây si Lam Anh thì phải.Sao lại la to như thế chứ.

(Ầm ầm).Trời lại đổ mưa,mưa to như trút nước.Tiếng bước chân ai chạy trên đường mỗi lúc một gần.lam Anh bước vào tiệm,người ướt đẫm nước mưa từ trên xuống dưới.

_Xin lỗi,tôi đã đến trễ.Lam Anh thở dồn dập và nói.

_Sao lại ướt nhẹp như thế?Sao không dùng dù mà đi,ngốc ẹ.Tiểu Phong trách.

_Tôi sẽ đi thay đồ ngay.

_Đi nhanh đi,ướt hết tiệm của tôi rồi còn gì.

Một lát sau,Lam Anh với dáng vẻ mệt mỏi bước ra.Đầu óc cô như quay cuồng,phải chăng vì dầm mưa nhiều nên thế?

_Hôm nay có lẽ là bữa cuối cùng tôi làm ở đây.Sau khi làm xong,tôi sẽ xin nghỉ việc.

_Cái gì?Cô nghỉ việc ư,tại sao,có phải vì chuyện lúc trưa không?nếu vậy thì cô hãy quên đi xem như không có chuyện gì xảy ra cũng được.

_Không,không phải chuyện đó.Tôi là vì chuyện khác nên muốn nghỉ việc.Anh đừng ngăn cản tôi.

_Này Doanh Doanh,họ đang nói chuyện gì vậy?Một người giúp việc khác chen vào.

_Chịu,tôi không biết.Chờ xem đi.

_Từ nay,tôi sẽ về nhà sống,anh đừng đến tìm tôi nữa,xem như quên tôi đi.bây giờ tôi phải quay lại công việc.Đây là bữa cuối cùng để tôi mặc bộ đồng phục này.hãy để tôi có kỉ niệm đẹp với nó.

_Tôi không cho phép cô nghỉ.Tiểu Phong nắm lấy tay của Lam Anh.Ồ,tay cô sao nóng vậy.

_Bỏ tay tôi ra.Lam Anh gạt tay Tiểu Phong ra khỏi người mình.

_Tôi không cần biết,cô đã bị sốt rồi đấy.Lại đây.Tiểu Phong kéo Lam Anh vào phòng mình.

_Này,đừng chạm vào tôi.Tránh ra đi,tôi không cần anh phải tốt với tôi.

_Nhiều chuyện,im đi.Bị bệnh mà khoải nói,cô đúng là phiền phức.Kiếp trước tôi nợ cô thứ gì đó nên giờ mới thích cô.

_Anh thật là...hờ,sao mà mọi thứ quay cuồng thế này?***ng mặt quá.Rồi Lam Anh ngất xỉu.

_Cô rùa này đúng là thích làm người khác lo lắng.Tiểu Phong dìu Lam Anh vào phòng.Anh đặt cô xuống giường rồi quay ra ngoài.

_Mọi người về đi,hôm nay quán nghỉ sớm vậy.

_Vậy còn Lam Anh?

_Cứ để cô ấy ở đây,tôi sẽ chăm sóc cô ta.

_Được rồi,thế chúng tôi về đây.Tạm biệt.

_Tạm biệt.Tiểu Ly,em xuống đây một lát.Lam Anh bị sốt rồi này.

_Dạ,anh hai.Em xuống liền đây.Lam Anh bệnh nặng không ạ?

_Em đi mua giùm anh thuốc giảm sốt được không.

_Vâng ạ.Anh chờ một lát nhé.

_Nhớ mang theo dù đấy,trời mưa to lắm.Tiểu Phong lại quay vào phòng mình.Lam Anh đang mê sảng.Cô luôn miệng gọi“Tiểu...”

_Tôi đây,Tiểu Phong,tên đáng ghét đây này.Anh nắm lấy tay Lam Anh.Người em nóng quá,để anh đi lấy khăn lạnh.

_Đừng..đi.Lam Anh giữ áo Tiểu Phong lại.Hãy ở..bên cạnh em..đừng xa em...

_Anh đây,anh không đi đâu hết,cho dù em không thích anh,anh cũng sẽ mãi bên em.

_Anh hai,em về rồi đây.Tiểu Ly chạy vào,em mua thuốc rồi nè.Lam Anh đỡ chưa anh.WAAAA....cảnh gì thế này.Anh hai lạnh lùng cũng biết trồng cây si sao?Chắc em gái này phải chúc mừng mới được.

_Nhiều chuyện quá em học bài chưa vậy hả?Lên lầu đi.Tiểu Phong đỏ mặt đuổi Tiểu Ly lên trên.

Anh quay qua Lam Anh và nói:em yên tâm,anh sẽ không bao giờ rời xa em.Tiểu Phong đi xuống bếp và lấy chậu nước đá.Quay về phòng,anh đắp lên trán Lam Anh.Về mặt của cô cũng đã đỡ mệt mỏi vì sốt.Bất chợt,tiểu Phong nhìn thấy cặp cửa của Lam Anh.Tất cả đều ướt nhẹp.

_Ôi,ướt hết rồi.Tiểu Phong lấy hết đồ ra rồi anh thấy một cuốn sổ bí mật.Gì thế này,nhật kí ư?Mở nó ra,anh đọc từng dòng chứa nhòe nhòet vì nước.

Ngày...tháng...năm

Hôm nay mình bị trật chân, đồ đáng ghét đó đã đưa mình về tận nhà. Nhìn khuôn mặt hần lúc thấy căn nhà xập xệ, mình xấu hổ muốn chết luôn. Hóa ra hần cũng có mặt dễ thương đấy chứ, nếu như không có tính hung dữ cộc cằn thì chắc chắn anh ta sẽ có khối cô theo. Lúc hần ngủ, mình lén nhìn. Trông mặt hần cũng đẹp trai và hiền lành đấy chứ. (nhưng chỉ có lúc ngủ thôi.)

Ngày...tháng...năm

Hôm nay mình đã đi chơi với Tiểu Phong. Hần ta mua kem inh ăn này, chỉ mình câu cá nữa. Hôm nay thật vui, từ lúc được sinh ra, không phải vì cha bận việc công ty thì mẹ cũng bận việc khác. Chưa bao giờ mình có cảm giác vui như vậy. thật hạnh phúc. Cảm ơn anh, Tiểu Phong.

Ngày...tháng...năm

Mẹ đến nhà khiến mình bất ngờ thật nhưng mà tại sao mẹ lại cấm mình hẹn hò với Tiểu Phong chứ? Có cảm giác như mình thích anh ta rồi thì phải. Hic hic, mẹ ác quá đi, mẹ muốn mình thích ai mới được đấy chứ. Cái gì mà không xứng chứ? Chỉ là không hợp với yêu cầu của mẹ thôi. Nhưng nếu không theo ý mẹ thì Tiểu Phong sẽ gặp rắc rối. Chắc mình đành phải chia tay với Tiểu Phong thôi. Nếu còn dây dưa với mình, mẹ sẽ gây phiền phức cho anh ta.

Ngày...tháng...năm

Cuối cùng, Tiểu Phong đã nói ra câu “Anh thích em” với mình. Mình vừa vui mà lại vừa buồn. Chẳng lẽ phải kết thúc như vậy sao? Em thích anh, Tiểu Phong. Nhưng em không thích hợp với anh đâu. Chúng ta sẽ không thành. Vậy anh cứ để mình em chịu đựng. Xin lỗi anh.

Xin lỗi anh chính là dòng cuối cùng của nhật kí. Tiểu Phong nhìn Lam Anh bằng ánh mắt vui mừng, hạnh phúc nhưng lại chứa đựng nỗi buồn.

8. Chương 8: Bí Mật Của Tiểu Phong

_Em đã phải chịu đựng đau khổ một mình sao? Chỉ vì anh không xứng mà mẹ em cấm đoán sao?

_Ừm...Nhức đầu quá. Lam Anh từ từ tỉnh giấc. Đây là đâu?

_Phòng của anh.

_Hả? tại sao tôi lại ở đây? Ồ, khăn ướt, sao mà nóng thế.

_Em bị sốt, nằm xuống đi, đừng có cử động nhiều. Nhìn trên tay Tiểu Phong là cuốn nhật kí của mình, lam Anh nổi giận.

_Tại sao anh lại cầm thứ đó. Trả lại đây. lam Anh giật lấy. Anh đã đọc được bao nhiêu rồi?

_Toàn bộ, em giận anh sao? tiểu Phong tiến lại gần Lam Anh.

_Anh thật là...đáng ghét. Ồ, ai thay đồ cho tôi thế này.

_Tiểu Ly, em gái anh. Còn giận được thì còn khỏe, tốt rồi. Tiểu Phong gõ vào đầu Lam Anh.

(Đã lâu rồi anh ấy chưa đánh mình. Đau nhưng sao mình lại thấy vui.)

_Sao vậy? Không giận nữa sao?

_Ai nói là không giận. lam Anh giả vờ.

_Em thích anh đúng không Lam Anh? Tiểu Phong dịu dàng hỏi.

_Ai bảo là tôi thích anh. Tránh ra.

_Đừng giả vờ nữa, Quyển nhật kí đã tố cáo em.

_Em...thích anh,nhưng giữa hai chúng ta sẽ không thành đâu.

_Vì mẹ em chứ gì?

_Nếu anh tiếp tục quen em thì anh sẽ gặp rắc rối.

_Tại sao bà ta có thể làm như vậy được?

_Gia đình em,tập đoàn nhà họ Trần có thể đấy.

_Em...là tiểu thư nhà họ Trần.Như vậy thì anh đã có cách.Nghe đây Lam Anh,mẹ em nói anh không xứng với em bởi vì...anh là con trai của người vợ không chính thức.Gia đình anh là tập đoàn họ Quan.

_Họ Quan,là dòng họ có thể lực lớn trong thị trường.Anh là con trai của Giám đốc sao?

_Đúng vậy,ngày xưa,cha anh yêu một cô tiểu thư tên là Phạm Mai Anh.Hai người yêu nhau nhưng cha anh đã có hôn ước với tiểu thư khác cũng có thể lực lớn.Hai người họ cũng biết như vậy là sai nhưng đã bí mật tổ chức đám cưới.Sau một năm,anh ra đời.Cha đã bị ông nội bắt thừa kế gia sản nhà họ Quan,phải trở về dòng họ và đám cưới với con gái của nhà họ Đặng.Một năm nữa trôi qua,tuy không yêu nhưng ông cùng người đó đã sinh ra một đứa con trai.Đứa con trai đó chính là Minh Hùng.Tiểu Ly cũng ra đời đúng năm đó.Tiểu Ly chính là Thùy Trang.

_Thùy Trang ư?Cô bạn đã nói mình cần thận với Minh Hùng.

_Vì những lời đàm tiếu mà mẹ anh đã ra đi.Ông nội rất yêu thương anh và Tiểu Ly,ngày xưa vì không biết mối quan hệ giữa mẹ và cha nên ông đã rất hối hận.Trải qua 16 năm,bà đã cực khổ nuôi hai đứa con lớn lên và năm ngoái bà bị bệnh nặng rồi chết đi.Mẹ em chê gia thế của anh nên đã cấm đoán.Anh đã có cách để bà chấp nhận quan hệ của chúng ta.

_Cách gì?

_Ông nội luôn muốn anh thừa kế gia sản của dòng họ.Bây giờ anh sẽ chấp nhận thừa kế.Mẹ em thích em quen với người có gia thế tốt mà.

_Được không?

_Chắc chắn,em cứ yên tâm.tin vào anh và chúng ta sẽ được bên nhau.

_Vâng,em tin.

_Uh hum...Em không muốn phá hoại giây phút lãng mạn nhưng đã đến giờ học rồi.

_Tiểu Ly/Thùy Trang.

_À,đã sáu giờ rồi.Em đi về nhà đây.

_Còn anh sẽ đi học.

_Nhà em sắp tổ chức một bữa tiệc mừng sinh nhật em.Anh hãy đến dự tiếp nhận thừa kế vào hôm đó.Nhưng tối nay,bảy giờ hãy đến nhà em.Em sẽ chỉ anh cái này.Tạm biệt.

_Tạm biệt.

9. Chương 9: Romeo Và Juliet???

_Thưa mẹ,con mới về.Lam Anh bước vào nhà,cô thấy ngay mẹ mình đang ngồi đợi cô.

_Về rồi hả con,ngồi xuống đây,mẹ có chuyện muốn nói.

_Chuyện gì vậy ạ?

_Mẹ muốn con đính hôn với một người.Bà thảo nhiên nói với con gái.

_Đính hôn ă,con phản đối,con không muốn.

_Con sẽ lấy cậu Quan Minh Hùng,con trai của dòng họ Quan.Con không có quyền phản đối,đây là chuyện của bố mẹ.Bây giờ thì lên phòng đi.

_Con phản đối,mẹ thật là độc ác.Nếu mẹ cứ ép uống thì con sẽ chết ẹ xem.

_Con cãi lại mẹ đấy à?Có phải con học từ thằng con rơi đó không?

_Mẹ không có quyền nói thế.Anh ấy chỉ vì ông nội không biết nên bắt con trai mình lấy người khác thôi.

_Con bắt đầu hư rồi đấy,mẹ cấm con không được nói về thằng đó trước mặt mẹ nữa.

_Mẹ không có quyền.

_Con im đi.Mẹ cô lại tát vào mặt Lam Anh.Con với cái,thật là hỗn láo.Lên phòng con và suy nghĩ đi.Nuôi con lớn bằng này rồi mà lại vì một thằng con trai mà hỗn với mẹ ư?

_Con xin lỗi.lam Anh chạy lên phòng và khóc.Dù chết mình cũng không lấy người khác.

_Bực cả mình,sắp đến sinh nhật 19 tuổi rồi mà chẳng trưởng thành lên chút nào.

Thời gian trôi nhanh.-0o0-7 giờ tối

_Nhà Lam Anh đây à,làm sao mà vào đây?Nhấn chuông vậy.

(Bíng boong)

_Cậu là Tiểu Phong phải không?Đi đi,Lam Anh không muốn gặp cậu.Màn hình trước cửa hiện lên và mẹ Lam Anh cố tình đuổi Tiểu Phong về.

_Ô,bác là ai vậy.Tắt máy rồi.Xem ra mình không được chào đón nhỉ?Để xem nào,phòng Lam Anh đằng kia,có một dàn cây và bức tường lớn.Trèo đại vậy.

(Một lúc sau)

_Phù,mệt đứt hơi,lam Anh,Lam Anh,mở cửa sổ ra.Tiểu Phong gõ vào cửa sổ.

(Cộc cộc_

Đang nằm trên giường khóc,Lam Anh giật mình khi nghe tiếng gõ cửa.Vừa nhìn ra thì thấy ngay Tiểu Phong đang ở ngoài.

_Tiểu Phong,làm sao mà anh trèo vào được?

_Sao cũng được,mở cửa ra cho anh.Chịu hết nổi rồi.

_À à...Lam Anh mở cửa sổ ra và Tiểu Phong leo vào.

_Vào được đây đúng là mệt muốn chết.Tường nhà em cao quá.

_Anh có sao không?

_Anh có cảm giác giống như Romeo và Juliet quá,gia đình cấm đoán,anh trèo tường vào,bí mật ở trong phòng em.

_Ừm...giống thật đấy.Nhưng em nghĩ kế hoạch lần này khó thành lắm.Mẹ em cấm anh thân thiết với em.Mẹ vừa tát vào mặt em vì đã bênh vực anh.

_Để anh xem nào,đổ quá.Đừng khóc nữa,anh không muốn nhìn thấy em khóc.Em biết anh sợ nước mắt của con gái lắm mà.

_Thôi,em không khóc nữa vì đã có anh ở đây rồi.

Bỗng nhiên cả hai người nghe tiếng bước chân,đoàn là mẹ mình,Lam Anh giấu Tiểu Phong trong tủ áo của cô.

_Anh trốn tạm trong đó nhé.Rồi mẹ cô gõ cửa.

_Con có trong đó không Lam ANh?Mở cửa ẹ.

_Vâng,mẹ đợi con một lúc.Mẹ lên đây làm gì vậy ạ?

_Mẹ lo cho con,lúc này mẹ đã tắt con,thật xin lỗi.Mẹ vào được không?

_Dạ mẹ cứ vào.Mẹ cô vào phòng.

_Lam Anh con có giận mẹ không?

_Sao mà con giận mẹ được chứ ạ.Vừa nói cô vừa nhìn tủ áo.

_Con có chuyện giấu mẹ đúng không?

_Không ạ.

Trong tủ áo,Tiểu Phong lạnh trí gọi xuống nhà Lam ANh.

(Reeng reeng)

_Không có ai bắt máy à.Thôi,lúc khác mẹ con mình nói chuyện sau.

_Vâng ạ.

(Trời ơi,ra mau đi,mình chịu hết nổi rồi.Mùi dầu thơm khó chịu quá)

_Tiểu Phong,ra đi,mẹ em đi rồi.

_Trời ơi,trong tủ áo của em có mùi gì mà khó chịu quá vậy?

_À,đó là món quà em định tặng anh đấy.Túi thơm,mùi hoa oải hương.Nó là cái túi may mắn em may cho anh.Anh không thích à.Vì cái đó nên tay em bị kim đâm đau chết đây này.

_Không,không,anh thích,thích lắm.Cảm ơn em.Thôi anh về đây,trễ lắm rồi,con trai ai lại ở nhà con gái.

_Vâng,tạm biệt nhưng anh nhớ mai phải đi đó nha.

_Ừ.tạm biệt.

10. Chương 10: Điều Kiện

Ngay bây giờ,tại nhà Lam Anh đang diễn ra bữa tiệc mừng sinh nhật 19 tuổi của thiên kim nhà họ Trần.Mọi nhân vật tai to mặt lớn đều có đông đủ,kể cả Tiểu Phong và ông nội. Vừa thấy Tiểu Phong,mẹ Lam Anh lại gần av2 hỏi.

_Xin lỗi cậu Tiểu Phong,nhưng ai đã mời cậu thế?

_Ồ...

_Xin thứ lỗi thưa phu nhân,Tiểu Phong là do tôi mời đến.Nó là cháu của tôi.Ông nội anh chen vào.

_Thật thất lễ quá,vậy mời cậu và ông đây tự nhiên.Lam Anh,lại đón tiếp chủ tịch nhà họ Quan này.

_Vâng ạ,Lam Anh vui vẻ chạy đến.Cô nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Phong.

_Thưa ông,cháu có chuyện muốn nói.Cháu yêu tiểu thư lam Anh ạ.

_Ồ,đây quả là một tin tốt,ta đồng ý.Còn bà thì sao phu nhân?

_tôi không đồng ý,nếu muốn làm con rể tôi thì phải có thể lực,tính cách tốt.

_Nếu vậy thì tôi sẽ trao quyền thừa kế cho Tiểu Phong.Vậy được không?

_Không,tôi không muốn Tiểu Phong làm con rể.Cậu Minh Hùng mới là người xứng với Lam Anh.Mời cậu bước ra đây.Và Minh Hùng xuất hiện.

_Cháu đây thưa ông,cháu thích Lam Anh trước anh Tiểu Phong.Và Lam Anh đã chấp nhận lời mời hẹn hò của cháu.

_Ấy chết,hôm đó tôi quên mất cuộc hẹn.Thật là đáng trí,xin lỗi anh.

_Không sao mặc dù hôm đó tôi đợi suốt 3 tiếng.Tôi thích cô từ lần đầu tiên gặp cô.

_Xin lỗi tôi chỉ thích Tiểu Phong thôi.

_Con chưa biết tình yêu là gì đâu,đừng vướng vào nó.

_Không,con biết.

_phụ nhân,bà cứ chiều con đi,nó đã lớn rồi mà.

_Ba/ông...

_Được rồi,các người cứ quyết định đi,tới khi con đau khổ thì đừng than vãn đấy.Tôi chỉ muốn bảo vệ con.

_Các con có thể tự do yêu nhau,mẹ đã không còn cấm nữa.

_Ôi,con yêu ba quá.

_Cậu Tiểu Phong,hãy chăm sóc cho con gái tôi.

_Vâng thưa bác.Nhưng....

_Sao vậy anh?

_Tiểu Phong phải đi du học ở Mỹ một năm.Nó cần kiến thức để điều khiển công ty.Đó là điều kiện của ta.

_Chủ tịch thì phải có nhiều kiến thức,đó chính là điều mà ông nội và anh thỏa thuận với nhau.

_Nhưng chúng ta vừa mới được mẹ cho phép,khi nào thì anh đi?

_Tháng sau.

_Nhanh vậy.Em không muốn anh đi,đừng rời xa em.Lam Anh rưng rưng nước mắt.

_Anh cũng không muốn nhưng anh phải thực hiện yêu cầu của ông.Đừng lo một năm sau anh sẽ quay trở lại.

_Vâng.

_Thôi được rồi,tôi chưa bỏ cuộc đâu Lam Anh.Hãy chờ đấy.Tiểu phong,liệu mà giữ chặt trái tim của Lam Anh đi,nếu không em sẽ cướp cô ấy đây.Và Minh Hùng quay đi.

Bữa tiệc trôi qua thật ảm đạm và nặng nề nỗi buồn.Và nó kết thúc với câu nói của mẹ Lam Anh:“Con sẽ tổn thương vì tình yêu này.Cứ chờ đấy.”

Hết chap 10

Vậy là phần một đã kết thúc và phần hai sắp bắt đầu.tất cả tai họa sắp xảy ra và nó là một đả kích rất lớn với Lam Anh.Cám ơn mọi người đã theo dõi phần một của truyện mặc dù nó không hay nhưng Ngọc_baby hứa phần hai sẽ hay hơn.Trong phần hai,Ngoc_baby se đổi ngôi nói từ ngôi thứ ba sang ngôi thứ nhất hy vọng sẽ hay hơn với mọi người.

Review:Tiểu Phong khởi hành đi Mỹ,anh của Lam Anh là Đại Trung trở về từ nước Anh.Ba của Lam Anh bị tai nạn và qua đời,cả anh của cô cũng bị hôn mê.Mọi người rời xa cô chỉ còn Minh Hùng ở bên cạnh.Tình yêu của Lam Anh và Tiểu Phong liệu có còn sau tai nạn máy bay của Tiểu Phong và anh bị mất trí nhớ.

11. Chương 11: Tai Nạn Liên Tiếp

Sau bữa tiệc sinh nhật của tôi, cả nhà nhận được email của anh Đại Trung. Anh ấy sẽ về vào ngày trước khi Tiểu Phong khởi hành đi Mỹ. Mọi người trong nhà đều háo hức chỉ có mình tôi là mang tâm trạng buồn bã. Hôm nay online, tôi tìm thấy một trang web bói toán.

__Nhắm mắt lại trong 10 phút, người bạn nghĩ tới là ai? Sau 10', tôi chẳng nhìn thấy ai. Tại sao vậy? Xem thử kết quả thì người bạn nghĩ đến chính là người bạn yêu. Còn tôi chẳng nhìn thấy ai thì sao? Nghĩ trang web này bói sai nên tôi chẳng tin tưởng mấy.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, cũng đã tới ngày anh hai trở về, cả nhà tôi ra đón. Một người đi ra, không phải, hai người đi ra, cũng không phải. Từng người một đi ra, sao chẳng thấy anh hai thế? Rồi có một anh nhân viên ra báo. Anh hai tôi đã bị tai nạn trước ngày về và bị hôn mê đang nằm trong phòng y tế sân bay. Tại sao thế, những chuyện buồn cứ xảy ra. Mẹ tôi shock quá nên đã khóc ngất đi. Ba tôi thì khựng hẳn. Dù ba vào phòng y tế thì thấy anh tôi đang nằm, hơi thở vẫn đều đặn, khuôn mặt vẫn hồng hào mà tại sao anh ấy cứ ngủ thế này. Kế bên giường bệnh là một túi quả, chắc anh ấy rất vui về háo hức chờ ngày về, thế mà... Và Tiểu Phong chạy đến, thở hổn hển.

__Anh Đại Trung sao rồi?

__Vẫn chưa tỉnh. Tôi buồn bã nói. Rồi anh ấy bước ra ngoài hỏi bác sĩ. Ông ta bảo:

__Anh ta phải tự hồi phục chứ không một loại thuốc nào có thể chữa trị. Anh ta bị một vật nặng và cứng rơi vào đầu. Não bị tổn thương nên dẫn đến hôn mê. Gia đình hãy chuẩn bị tinh thần nếu như anh ta không tỉnh trong vòng một năm thì...

__Thì sẽ ra sao? Tôi chạy ra và chen vào.

__Thì anh ta sẽ trở thành người thực vật mãi mãi.

__Mãi mãi sao? Tôi lại chạy vào lay anh hai. Anh tỉnh lại cho em, anh luôn luôn chăm chọc em mà, sao hôm nay không chọc nữa đi. Dậy đi, ngủ hoài không tốt cho sức khỏe đâu. Tôi khóc nức nở bên giường bệnh và mẹ tôi vẫn tiếp tục khóc.

Và một cô gái lạ bước vào, cô ta chạy thẳng đến chỗ chúng tôi.

__Chào các bác, cháu là Liễu Tuệ, con trai hai bác vì cứu cháu nên mới hôn mê. Cháu vô cùng xin lỗi, xin hai bác hãy cho cháu chăm sóc anh Đại Trung.

__Được, cháu cứ tự nhiên. Ba tôi lên tiếng.

__Cả nhà, về thôi và hãy chuyển anh hai vào bệnh viện. Tôi an ủi: đã có chị Liễu Tuệ rồi, ba mẹ về nhà nghỉ ngơi đi.

Trên đường đi, ba tôi lái xe mà cứ không yên. Cứ suy nghĩ về chuyện anh hai. Và rồi tai nạn xảy ra, ba tôi bị một xe tải đâm vào. Mọi người đổ về phía trước, đầu của ba đập vào vô-lăng xe rồi ba bất tỉnh. Ngồi đằng sau, mẹ và tôi chỉ bị thương nhẹ, những người qua đường gọi xe cấp cứu nhưng đã quá trễ, ba tôi đã chết. Tôi không còn tin vào mọi việc trước mắt nữa. Cảnh vật trước mặt tôi như mờ đi. Mẹ tôi đã khóc, khóc rất nhiều, khóc đến không còn khóc được nữa và bị mù. Ngày hôm nay trôi qua với những tai nạn và nỗi buồn da diết. Những người thân yêu của tôi dần mất đi. Mẹ được nhân viên trong công ty đưa về nhà. Còn lại mình tôi tha thẩn đi trên đường, một người vô hồn. Minh Hùng và Tiểu Phong chạy đi tìm tôi, hai người mồ hôi nhễ nhại chạy trên các con phố. Chạy đến sáng.

Bình minh bắt đầu ló dạng, tôi đi mà không biết mình đi đâu. Minh Hùng vẫn tiếp tục tìm kiếm tôi. Tiểu Phong thì đã bị ông nội bắt trở về nhà chuẩn bị lên đường đi Mỹ. Tôi đi tiếp trên con đường vắng vẻ, Minh Hùng xuất hiện. Anh đưa tôi đến sân bay, tiễn Tiểu Phong. Nhưng làm sao tôi có thể nhìn Tiểu Phong đi khi tôi vẫn không thể thoát khỏi cảm xúc hiện tại. Và Tiểu Phong bước lên máy bay, mắt vẫn hướng về tôi. Cô đơn là đây sao? Tôi chưa bao giờ có cảm giác lạc lõng như thế này, có lẽ vì tôi luôn được mọi người nâng niu, chiều chuộng, chưa bao giờ hiểu được cảm giác bị bỏ lại. Bây giờ thì tôi đã hiểu.

Minh Hùng vẫn ở cạnh tôi, anh không nói gì nhưng vẫn lẳng lặng đi theo. Tôi và anh đi hết đường này đến đường khác mặc cho cái đói đang đeo đẳng. Khi đi hết con đường, dừng lại thì tôi đã thấy mình đứng trước cửa nhà. Bước vào, những kỷ vật thân thương của tôi và ba đập vào mắt. Tôi chỉ còn biết khóc. Ngày lại ngày trôi qua, đối diện với người mẹ mù lòa và những nỗi buồn, tôi vẫn như thế, không nói một lời và người ở bên tôi vẫn là Minh Hùng. Mỗi sáng mở mắt ra, người xuất hiện trước mặt tôi đầu tiên vẫn là Minh Hùng, tôi cầu mong biết bao người đó chính là ba.

12. Chương 12: Bắt Đầu Đứng Dậy

Ngày lại tiếp ngày, cho đến khi công ty của ba tôi lâm vào cảnh khó khăn. Không có lãnh đạo thì cho dù có cứng rắn, vững chắc bao nhiêu thì cũng sụp đổ. Minh Hùng đã ra mặt tôi khuyên nhủ các nhân viên vì bây giờ tôi đâu đã quên cả cách nói chuyện. Một cái xác không hồn. Cho đến khi Minh Hùng lại gần và tát tôi một cái đau điếng. Anh quát tôi:

_Em ngồi đây thì được cái gì? Công ty của ba em khổ công gầy dựng đang sụp đổ. Em có giúp ích gì được không? Như vậy thì ba em có yên nghỉ được không? Nghĩ kĩ đi.

Và...tôi khóc, ngoài khóc thì tôi làm được gì đây. Một con bé học đại học năm thứ nhất, chẳng lẽ lại đứng lên điều khiển công ty? Anh vẫn ở bên tôi, lẳng lẽ nhìn tôi khóc.

_Anh biết rằng em chưa đủ sức nhưng hãy cố lên, anh sẽ luôn ở bên em. Lời nói dịu dàng ấy đã giúp tôi đứng lên và tôi bắt đầu cất tiếng:

_Cám...ơn. Đây là lời đầu tiên tôi nói sau khi ba mất. Tôi cứ nghĩ cả đời mình sẽ không vượt qua được cú shock này.

_Em đã nói chuyện rồi sao? Nét mặt của Minh Hùng trông rất vui vẻ và phấn khởi. Tôi nói được thì anh vui lắm sao? Khó hiểu quá.

_Tại sao anh luôn ở bên em? Tôi không ngờ rằng câu trả lời của anh thật là đơn giản.

_Chỉ là anh yêu em.

_Yêu...ư? Tôi tròn mắt hỏi anh: Yêu thôi à? Anh yêu em ....từ bao giờ?

_Từ lần đầu tiên, khi em bước vào trường, anh đã lẳng lặng nhìn em và Tiểu Phong đùa giỡn với nhau. Anh lấy hết can đảm tỏ tình và hẹn hò với em vì em là cô bé nhí nhảnh, vô tư nhất mà anh biết. Nhưng em đã để anh leo cây mất ba tiếng.

_Anh yêu em sâu đậm vậy sao? Mặc dù nhà em đang sụp đổ dần à?

_Tình yêu là không có phân biệt, anh vẫn yêu em cho dù em là ai, cô gái nghèo hay tiểu thư giàu có.

_Thật sự ư? Nếu Tiểu Phong là người nói câu đó thì hạnh phúc biết bao? Lam Anh rơi lệ.

_Lại Tiểu Phong, anh không hiểu tại sao mà em cứ nói Tiểu Phong hoài vậy? Anh luôn ở bên em, âm thầm kề cạnh ngày đêm không mong nhận được lời cảm ơn thế mà em chỉ biết đến Tiểu Phong thôi sao? Hả? Em chỉ là rung động nhất thời thôi, đây không phải tình yêu thật sự. Coi như anh xin em đấy. Thôi, chuyện này gác lại đi, bây giờ em mà không đứng dậy thì ai sẽ điều khiển công ty.

_Em...Thật vô dụng, đã hứa là không khóc nữa, thế mà...Anh nói phải, tình yêu bây giờ không quan trọng, em sẽ bắt đầu học tập anh. Đứng dậy điều khiển công ty này. Em sẽ biến nó thành công ty vững mạnh. Hãy tin em. Tôi chùi đi những giọt nước mắt và nở nụ cười.

_Vậy mới đúng là em. Minh Hùng gật gật đầu.

_Nhưng.....phải bắt đầu từ đâu bây giờ? Em chẳng biết gì cả. Câu nói vô tư là một đòn chí mạng. Minh Hùng đang uống trà cũng bị sặc luôn.

__Em thật là.....Được rồi,mai anh sẽ đem hết tất cả giáo sư kinh tế giỏi về đây dạy cho em.Còn bây giờ vào thư phòng đọc hết tài liệu công ty đi.Mau lên,không có thời gian đâu.

Tôi vui vẻ lên được một lúc và chọc ghẹo:

__Lão Minh Hùng.

__hả,em nói cái gì?

__lão Minh Hùng.Nói chuyện như một ông cụ thì phải là lão thôi.Haha :big_smile

__Quậy quá đi,vào thư phòng của ba em ngay.Nhanh lên.Anh sẽ kèm em việc học,à mà em trốn học 1 tháng rồi đấy nhớ.mai chuẩn bị đi học đi.

__Dạ,thưa bác.

__Còn chọc à.ANh thọc lét em nè.

Tôi và Minh hùng chạy giỡn trong phòng,chưa bao giờ tôi thấy vui như thế.

Hằng ngày,mở mắt ra,tôi đều thấy Minh Hùng.

Không biết tự bao giờ tôi đã quen nhìn thấy anh và bắt đầu chờ đợi để thấy anh bên tôi

13. Chương 13: Thế Nào Là Yêu

Buổi tối ở nhà tôi,mọi vật chỉ còn là tĩnh lặng,mọi âm thanh đều biến đâu mất rồi.Tôi nhớ cái buổi tối mà ba và anh tôi chưa bị tai nạn quá.Gia đình vui vẻ chứ đâu phải như bây giờ,tôi buồn nhưng buồn thì ích lợi gì mà giờ đây mọi việc đâu quay lại được chứ.Buồn hiu hắt,man mác nhớ về những kỉ niệm,tôi lên mạng.Lúc trước tôi online bây giờ cũng online nhưng tại sao lại nặng lòng thế.Oh,lại trang web này,trang bói toán.

__Hóa ra nó đã cập nhật cái mới rồi cơ à?Gì đây;‘tình yêu thật sự’,tình yêu ư?Từ lúc đi Mỹ đến giờ,Tiểu Phong chưa gửi mail ình,một bức cũng không.Chẳng lẽ mẹ nói đúng sao,minh và Tiểu Phong chỉ là rung động nhất thời.

“Tình yêu thật sự chính là sự hy sinh.Một trong hai người phải qua những thử thách của tình yêu.tình yêu giống như thanh sôcôla lúc cay đắng lúc ngọt ngào.Tình yêu ban đầu như trò đồ đen,một là được hai là không.Bạn có thể cho tất cả nhưng không nhận lại được gì hoặc bạn có thể nhận nhưng không cho đi thứ gì.Yêu có nhiều kiểu:yêu thâm,yêu công khai,yêu vụng trộm....Bạn có thể xem như trò đùa,chiến trường...Tình yêu có thể dễ dàng cũng có lúc khó khăn.hãy chọn đúng kiểu yêu ình có thể bạn chính là người may mắn nhận được tình yêu thật sự....”

__Tình yêu thật sự ư?Thế nào là yêu?Minh còn chẳng biết yêu là gì nữa là.Chà,còn nhiều đoạn thế.

”yêu là gì?yêu chính là nhận thấy mình cô đơn khi ngồi trong một căn phòng lớn mà thiếu vắng một người.Yêu là có thể khóc khi người ấy cô đơn,khóc khi người ấy thấy buồn,vui khi người ấy hạnh phúc,ghen khi người ta đến với người khác.Đau khổ khi không được quan tâm,phiền muộn khi yêu thâm.Thấy nhớ sau khi chia tay...

__Trời,gải thích đúng tâm trạng thế.minh đã yêu chưa nhỉ?Với Tiểu phong chắc chỉ là một sự rung động.Làm cách nào để biết mình yêu chưa ta?

”Nếu muốn biết bạn yêu chưa thì hãy làm một trắc nghiệm nhỏ nhé!Nhớ kêu người mà bạn thấy quan trọng cùng làm nha(không có cùng được.)

1.Khi nhắm mắt lại,bạn nghĩ đến ai?

a)người bạn ghét nhất (1đ)

b)người bạn đang yêu(hiện tại nhé) (2đ)

c]chẳng ai cả (0đ)

2.khi thấy buồn bạn nghĩ đến ai?

a]người luôn ở cạnh bạn,bạn thân chẳng hạn (2đ)

b]ba,mẹ (0đ)

c]ghét nhất là ai nè (1đ)

3.Ai luôn là người ở bên bạn?

a]bạn thân(1đ)

b]"người ấy" (2đ)

c]ba,mẹ (0đ)

4.Bạn có để ý ai chưa?

a] có (2đ)

b]không biết (1đ)

c]không (0đ)

TỔNG KẾT:

1->4đ:rất tiếc,bạn chưa có người yêu.Cố gắng tìm một nửa của mình đi nhé.

4->8đ:chà,đang "cảm nắng" rồi đây.Cố giành lấy trái tim người ta đi nha.

12đ:Chúc mừng,bạn đã có tình yêu thật sự.

__Uhm....1.a 2.a.3.a.4.b=6đ.Không phải Tiểu Phong,khi nhắm mắt tại sao mình luôn nghĩ đến Minh Hùng.Tại sao mình lại nhớ đến anh ta?Chẳng lẽ mình thích Minh Hùng?.....Tầm bậy,chẳng đúng tí nào.Trang web nhắm nhĩ.Nhưng nó cũng đúng được một phần.Về Tiểu Phong,có lẽ mình chỉ xem Tiểu Phong là anh trai vì mình chưa bao giờ nghĩ đến việc kết hôn với anh ấy.Chỉ đơn giản như một đứa con nít nín giữ lấy món đồ chơi ưa thích thôi sao?

Tôi miên man suy nghĩ mặc dù nó chỉ là điều mộng lung.

14. Chương 14: Lời Đồn

Đứng trước trường học,tôi không dám bước vào.Trốn học một tháng,tôi sợ.....Đứng suy nghĩ mãi bỗng nhiên,một bàn tay ai đó đặt lên vai tôi.Giật mình,với bộ mặt đáng sợ nhất tôi quay lại.Tôi bất ngờ khi thấy Minh Hùng đã đứng sau tôi từ bao giờ.

__Này,em dọa ma anh đấy à?Anh chẳng sợ đâu.Anh véo má tôi.

__Ô, không,em xin lỗi.Mới sáng sớm,anh đứng đây làm gì thế?Tôi lấp bắp.

__Đi học,em hỏi gì nhằm thế.Bỗng nhiên anh tiến lại gần tôi,phản xạ tự nhiên,tôi lùi lại.Mặt anh từ từ tiến đến gần,tôi nhắm nghiền mắt lại.Mặt đỏ bừng.Rồi,anh dừng lại,cười.Mở một mắt ra,tôi hỏi anh:

__Này,anh cười gì thế?

__Mặt em...đỏ ửng.

__Hả?À.....em vào trường đây.Quá xấu hổ,tôi đi nhằm hướng khác.

__Ê,vào trường hướng này mà.

_O,em nhầm.Xin lỗi,Mặt tôi càng đỏ thêm.

_Khoan đã,tại sao em lại đỏ mặt?Câu hỏi bất ngờ của anh khiến tôi bối rối.Không biết trả lời thế nào,tôi nói đại:

_Em...hồi sáng em ăn ớt hơi nhiều cho nên....Tôi gãi đầu và tiếp lời.mà anh tiến lại em chi vậy?

_Bởi vì anh.....muốn chọc em.

_Đó là lý do à?Anh là đồ đáng ghét.Em mặc kệ anh.Tôi bỏ vào trường.

_Khoan,chờ anh với.Anh đuổi theo tôi.

Sau khi chúng tôi đi,những người xung quanh xì xào bàn tán.Giông bão sắp nổi lên.Trong tiết học,tôi nhận thấy Minh Hùng đang nhìn tôi.Ánh mắt anh dịu dàng trìu mến nhìn tôi.Ngày qua ngày tôi càng nhận thấy mình không thể đòi mặt với anh.Thầy giáo vẫn đang giảng bài.Và một cậu bạn vỗ vào lưng tôi.Mọi người xung quanh nhìn vào tôi mà cười.Chẳng thể hiểu vì sao rồi Minh Hùng gỡ từ lưng tôi một mảnh giấy:ĐỒ CON RÙA.Tôi sượng chín người không nói gì.Rồi anh quát:

_Ai đã bày trò này.Anh tức giận thực sự.Tại sao nhỉ,người bị chọc là tôi mà.

Thầy giáo và mọi người im lặng.Nhưng năm phút sau,tiếng xì xầm ồn ào vang lên.Tôi nhận thấy nó như vọng trong tai mình.Nhức đầu quá,tôi gõ gõ trán như muốn trấn tĩnh lại mình.

_Mày thấy chưa,nó và Minh Hùng đó.Một đứa bạn tôi nói và đứa sau lại tiếp lời:

_Phải nó và Minh Hùng yêu nhau ko?hay là vì tiền của nó.Những lời xì xầm độc địa,tôi hoa mắt dần mọi vật quay tròn.Tôi ngã xuống vòng tay của anh.Mọi thứ mơ hồ,tôi chỉ còn nghe thấy tiếng của Minh Hùng.Ngay lập tức,anh công tôi chạy xuống phòng y tế.

Một lát sau,khi tỉnh lại,Minh Hùng đang nắm lấy tay tôi.Tay anh siết chặt lại.Tôi gắng gượng ngồi dậy.Bỗng nhiên,anh ôm chầm lấy tôi,anh nói

_Anh yêu em,hãy để anh làm bạn trai em.Anh sẽ khiến em hạnh phúc,không cần em phải yêu anh như anh yêu em.Hãy cho anh cơ hội.

Chưa kịp trả lời,tôi nghe tiếng cửa phòng đóng sầm lại.Dĩ nhiên tôi và anh cũng biết có người đã nghe được câu nói đó.Tôi đẩy anh ra,cổ đứng dậy,loạng choạng.Tôi vấp phải chiếc ghế và ngã nhào xuống sàn.Nhìn về mặt của Minh Hùng,tôi lại càng không muốn anh đỡ lấy tôi.Tôi đi trước,anh âm thầm,lặng lẽ đi sau.Về được tới lớp thì mọi người,bè bạn đều nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ.Cố né lấy nó,tôi lại nghe được điều không nên.

_Mày biết lúc nãy nó và Minh Hùng đang làm gì trong phòng y tế không?

_Nhìn mặt vậy mà ghê thật nhỉ.Chỉ tao cách xỏ mũi con trai với.

_Hình như nó đang quen nhau với Tiểu Phong mà.Ghê thật!Người ta đi rồi nó lại tìm bồ mới.

Xách cặp,tôi chạy ra khỏi phòng.Minh Hùng đuổi theo sau.Tôi trốn vào phòng tối.Né tránh anh,sau khi Minh Hùng đi mất,tôi lại khóc.Nước mắt rơi lã chã.Tôi không biết phải đối diện với anh ra sao kể từ nay.

15. Chương 15: Nụ Hôn Đầu Tiên

Tôi lê bước trên hành lang,không muốn bước vào lớp vì tôi biết tôi sẽ chạm mặt anh.Tôi quá yếu đuối tôi sợ tôi sẽ ngã lòng.Hiện tôi không muốn yêu mà cũng không cần yêu.Có ai thấu hiểu cho tôi?Nếu được đổi tôi sẽ đổi hết tất cả để lấy lại thời gian hạnh phúc trước kia.Ba tôi sẽ sống lại,Tiểu Phong sẽ không đi và mẹ tôi sẽ không mù lòa.Nhưng tôi còn đủ lí trí để biết rằng đó là điều không thể.Hạnh phúc bây giờ là điều tôi không thể với tới.Tôi tự nhủ thầm:về nhà thôi nhưng về mà làm gì khi tôi không muốn đối mặt với sự

thật là gia đình tôi đã tan vỡ.Trường học và gia đình không nơi nào thuộc về tôi.Ngồi xuống băng ghế đá,tôi ngồi như vô thức.Không suy nghĩ chỉ nhìn về một hướng.Ánh mắt vô hồn.

Chuông trường reo lên báo hiệu ra về nhưng tôi vẫn ngồi đó.Không suy nghĩ,không nói chuyện chỉ im lặng và quên đi cuộc sống.Xung quanh tôi toàn là những lời mỉa mai,dối trá.Tiếng đồn mỗi lúc một độc thêm.Bạn tôi nhìn tôi,khinh bỉ,xem thường tôi.Ngay cả thầy cô cũng thế,bàn tán,không,tôi không muốn nghe.Im hết đi!Bỗng nhiên Minh Hùng lại và kéo tay tôi.Mọi ánh mắt hướng về chúng tôi.

_Em đứng lên đi.Anh vừa quát vừa kéo tay tôi lên.

_Không,anh về đi,mặc kệ em.Tôi giựt tay lại và ngồi xuống.

_Em....

_Mặc kệ em.Về đi.Em không muốn nhìn thấy anh,không muốn nghe giọng của anh.

_Chẳng lẽ em muốn trốn tránh tất cả sao?Mọi thứ,không muốn về gia đình của em luôn sao.

_Đó chưa bao giờ là gia đình em cả.Anh không hiểu à?Ba em đi công tác suốt năm,mẹ thì mãi mua sắm.Có ai quan tâm em sao?Đau ốm,sốt cao,ba mẹ vẫn bàng quang không lo lắng,thậm chí không thèm màng tới.Anh có biết từ năm một tuổi em đã phải ngủ một mình rồi không?Sợ bóng tối,sợ ma,khóc,có ai hỏi han không?Nước mắt tôi tuôn như mưa.

_Nhưng đó vẫn là gia đình của em,gia đình duy nhất của em trên thế gian này.Em có hề không về nhưng không thể không quan tâm tới mẹ em.Em có biết suốt thời gian em im lặng,bà đã ra sao không?Em nói không ai lo lắng đến em vậy còn anh thì sao?Anh yêu em mà không cần bất cứ thứ gì.Lặng lẽ theo bảo vệ em.Em cũng không màng đến mà.

Minh Hùng kéo tôi dậy và hôn tôi.Nụ hôn đầu tiên của tôi.Anh ôm tôi mạnh đến nỗi không nhút nhích được.Mọi người xung quanh vẫn đứng đó.Tôi cố hết sức đẩy anh ra và tát anh một cái thật mạnh.Vết đỏ hằn trên mặt anh.Tôi chạy đi và anh vẫn đứng đó tay để lên má.Tôi chạy mãi,chạy mãi và khi dừng lại mặt tôi đỏ bừng lên.

16. Chương 16: Bức Thư Của Ba

Qua nụ hôn của anh,tôi cảm nhận được tình yêu anh dành cho tôi.Nhưng tôi liệu có thể yêu anh nếu như tôi chỉ mang lại cho anh đau khổ.Đã nhiều đêm tôi trằn trọc không yên và tự hỏi mình có yêu anh không.Anh yêu tôi thật lòng,tôi liệu có thể đáp lại tình yêu đó?Đau khổ vẫn tiếp tục ập đến và tôi luôn cần một chỗ dựa.Tôi yếu đuối,tôi luôn cần người yêu tôi ở bên tôi.Lời đồn sẽ không để tôi và anh yên,nếu ngay bây giờ tôi còn đủ lí trí để quyết định bản thân tôi thì tôi nên rời xa anh.Nhưng làm thế nào đây,tôi chẳng muốn anh đau khổ càng không muốn anh bị bạn bè lánh xa.

Trong nháy mắt,ý nghĩ hiện ra trong đầu,tôi cần phải làm anh đau khổ đến nỗi phải tránh xa tôi.Điều này tuy làm lòng tôi tan nát nhưng tôi đã không còn cách nào quay lại nữa rồi thì cần gì phải sợ khổ.Tối đó,tôi về nhà.Ở,đèn phòng vẫn sáng,mẹ tôi đang ngồi đó ôm lấy áo của ba tôi và chờ tôi về.Nghe tiếng mở cửa,mẹ tôi hỏi:

_Con về rồi đấy à?Mẹ đợi con suốt.

_...Vâng ạ.Sao mẹ lại ngồi đây,lạnh lắm.

_Mẹ chờ con về và muốn nói cho con một việc.

_Việc gì ạ?

_Ba mẹ luôn lặng lẽ dõi theo con,muốn điều tốt cho con?Con có biết điều đó không?Ba con có để lại một bức thư,mẹ đã chờ để đưa cho con.Đây,cầm lấy.Mẹ đi ngủ trước.Con cứ từ từ xem.

__Dạ.Tôi mở ngay bức thư ra.Nét chữ quen thuộc của ba hiện ra.Không cầm được nước mắt,tôi khóc.

Lam Anh yêu quý,

Ba luôn đi công tác bỏ mẹ và con ở nhà con có giận ba không?Nếu con xem bức thư này mà ba đã đi xa thì con cũng đừng khóc.Mạnh mẽ lên,ba luôn ở bên con.Nếu ba đã chết thì con hãy quan tâm chăm sóc mẹ.Ba không có thời gian để ở nhà nên mẹ con mới lao vào mua sắm cho đỡ buồn tủi,con đừng trách mẹ.Ba mẹ thật có lỗi vì đã không quan tâm con thật nhiều.

Nghe ba nói đây Lam Anh,con đừng bao giờ yếu đuối trước mọi chuyện.Để bảo vệ những người mà con yêu quý thì hãy mạnh mẽ lên.Cố gắng để bảo vệ cho người quan trọng nhất đời con như ba đã bảo vệ mẹ.Đừng bao giờ tỏ ra mềm lòng đó chính là điểm yếu nhất của con.Hãy bảo mẹ hãy cố gắng sống mạnh khỏe cũng vì ba,vì con và vì mẹ.Sau khi ba mất đi,con chính là trụ cột trong gia đình,hai mẹ con hãy bảo bọc nhau mà sống.Ba không biết nói gì hơn nên con hãy trở thành đứa con hiếu thảo và làm mọi cách để bảo vệ người con yêu.Ba tin ở con.

Tạm biệt

Tôi khóc nhiều hơn lúc này nhưng đây sẽ là lần cuối cùng như ba bảo tôi.Tôi sẽ cố gắng bảo vệ người quan trọng nhất trong đời.Nước mắt tôi tan nhòa vào đêm tối nhưng tôi biết sau lần này tôi sẽ mạnh mẽ hơn.

17. Chương 17: Hình Tượng Mới Của Tôi

Tôi đã quyết định,cho dù có khó khăn đến đâu,tôi cũng sẽ đi trên con đường mình đã chọn.Tôi luôn được mọi người bảo vệ nhưng bây giờ đã đến lượt tôi.Sáng sớm,tôi nhìn lại mình trong gương.Tôi đây sao?Không phải,người bây giờ không phải tôi.Người con gái nhuộm tóc,sơn móng tay,trang điểm,thoa son đánh phấn,mặc đồ thiếu vải này không phải tôi.Dù bên ngoài có thay đổi nhưng bên trong vẫn là tôi.Tôi bây giờ và trước kia đều không khác nhau.

“BÍP BÍP”

Có mail à?Đây là của.....Tiểu Phong.Không chần chờ,tôi mừng rỡ mở thư.Người bây giờ để tôi dựa vào chỉ có mình anh.

Chào em,Lam Anh,anh xin lỗi vì đã không mail về cho em sớm hơn.Ở bên đây anh bận rất nhiều việc.Em vẫn khỏe chứ?Anh đã nghe về việc của bác trai.Em đừng nên buồn nhiều.Thùy Trang đi với anh,em có bạn mới chưa?Nó lo và nhớ em nhiều.

Anh...có một việc muốn nói với em.Thời gian ta xa nhau,anh đã nhận ra rằng anh....không yêu em.Anh thực chất chỉ xem em là em gái.Tình cảm không hơn không kém.Xin em hãy tha lỗi cho anh.Anh không thể đánh nhiều được,hẹn em lần sau.

Tiểu Phong

Hóa ra anh mail về chỉ để nói thế thôi sao?Vây mà....em đã mong chờ mail anh biết bao.Không,tôi không thể yếu đuối như thế.Mình chỉ xem Tiểu Phong là anh trai thôi mà.Đừng buồn nữa,đi học thôi.Còn rất nhiều khó khăn phải vượt qua.Đến trường nào.Tôi hùng hổ tiến lên vô tình vấp phải cái ghế.Té rầm xuống đất,bao nhiêu khí thế vụt mất tiêu.Đau ê ẩm cả người.

Đến trước cổng trường,lũ bạn bao vây tôi.

__ Ê,tụi bay,nó dám vác mặt tới trường kia,còn nhuộm tóc nữa chứ.Sơn móng tay màu đen à,ghê nhỉ?Chắc chắc.

Bạn tôi nhìn ánh mắt soi mói vào tôi.

__ Mặc đồ như thế đấy hả?Hay là mày đã như vậy mà giả lơ từ trước tới giờ?

Cố lấy giọng dữ tợn,tôi quát và làm ra vẻ:

— Đúng,tao như vậy đó,tụi bay thấy sao?Hả.Tôi hất tóc ra sau và lấy ra một điều thuốc lá.Giả bộ hút thuốc,tôi gắng gượng.Suýt bị sặc.

Từ đằng sau,Minh Hùng đã thấy tất cả.Anh không tin vào mắt mình nữa.

— Em.....Em như vậy từ bao giờ.Nhả thuốc ra ngay.

— Tôi như vậy từ lâu rồi,trước khi gặp anh.Anh không ngờ đúng không?

— Có thật là như thế không?Hãy nói cho anh biết em đang nói dối đi,Lam Anh.Anh đang bị shock,tôi biết nhưng tôi đã không thể quay đầu lại.

— Hừ,tôi chỉ là lợi dụng anh thôi,cả Tiểu Phong cũng vậy.Hai người chỉ là đồ chơi với tôi.Chán thì tôi bỏ,vậy thôi.Tâm hồn và trái tim tôi tan vỡ,vỡ thành từng mảnh vụn,nát tan.Che giấu nước mắt,tôi cười dài trong tiếng khóc.

— Cô.....Minh Hùng tát mạnh vào má tôi.Vậy càng tốt,như thế thì tôi càng giống thật hơn.vết hằn in sâu lên má,tôi tát lại anh.

— Anh nhìn lại mình đi,lấy tư cách gì mà đánh tôi?Cái tát này là quá nhẹ nhàng rồi đấy.Tôi như ngậm một quả đắng.Đắng cả ruột gan,cả cõi lòng.Minh Hùng chạy đi.Tất cả giáo viên,học sinh đều nhìn tôi,tôi biết ánh mắt này.Ánh mắt lạnh xa,coi thường.Tiếng xì xầm bàn tán ngày một to.

— Im hết đi,ồn ào như thế đầu quá.Nhiều chuyện.Tôi quay lưng đi,nước mắt tuôn rơi trên má.Nhòe hết lớp phấn kia.Tôi càng mong Minh Hùng hãy lánh xa tôi trước khi tôi làm linh hồn anh vấy bẩn.

18. Chương 18: Cuộc Sống Hai Mặt

Kể từ hôm đó,Minh Hùng tránh mặt tôi,càng tốt chứ sao,chính mình muốn gạt anh ấy ra mà.Tôi buồn nhưng không thể khóc bởi vì nước mắt từ lâu đã cạn.Tôi bây giờ chỉ có việc học mà thôi mặc dù cả thầy cô cũng không còn muốn dạy.Tôi chỉ có thể tự học một mình.Cái tôi cần là kiến thức,nó sẽ giúp anh tôi sống lại.Dù tôi có ra sao cũng mặc.Nhưng Tiểu Phong sau mail hôm trước thì anh ấy cũng không mail về nữa.Không sao cả,tôi phải tự sống thôi,dù gì cũng lớn rồi mà.Phải đi nghiên cứu tài liệu thôi,công ty còn bao nhiêu việc.Ngày của tôi chỉ có nhiều đây việc thôi:đi học,ăn,nghiên cứu tài liệu công ty,học thêm.Ngày qua ngày,thời gian trôi mà không dừng lại.Trong lớp tôi giả vờ quậy phá nhưng vẫn chăm chú nghe giảng.Cả Minh Hùng cũng không muốn nhìn mặt tôi nữa.Thầy cô,bạn bè thì vẫn thế,dùng ánh mắt soi mói nhìn vào tôi.Ở trường,tôi là một cô nàng ngổ ngáo nhưng ở nhà,tôi vẫn là tôi.

Hàng ngày,tôi vẫn bí mật trao đổi việc công ty.Có thể nói tôi là một vị chủ tịch ẩn danh.Về đêm,tôi thức trắng để học và đọc những tài liệu về y học.Hy vọng chúng sẽ giúp ích cho anh Đại Trung.Dần dần,tôi mất đi ý thức,mình là ai,cô nàng quậy phá hay là Lam Anh khi xưa.Tôi cũng không còn bạn bè gì nữa.Cô độc,nhiều đêm tôi cũng suy nghĩ về từ này.Nhưng liệu tôi có cô độc khi tôi vẫn tin rằng tình yêu của tôi với mọi người vẫn như xưa.Tôi đã tạo một trang blog.Nó biểu lộ những gì chất chứa trong lòng tôi,nơi cảm xúc thật lòng của tôi được phô bày.Tôi vẫn là Lam Anh khi xưa chỉ có điều hình dạng thì hoàn toàn khác.

Entry đầu tiên,tôi viết về Tiểu Phong.Dĩ nhiên là tôi đã giấu tên nhưng điều kì lạ là ngay từ khi mới lập blog có một nick lạ luôn ment vào những entry của tôi.Những lời lẽ chất phác,chân thành,đã làm tôi giảm bớt áp lực từ gia đình và nhà trường.

T.P là một người mà tôi luôn yêu quý nhưng tình cảm ấy chỉ là tình anh em,tôi đã nhận ra khi anh đi xa khỏi tôi,cách nửa vòng trái đất.Nhưng tôi biết anh vẫn ở bên tôi vì anh luôn là người tôi dựa vào.Anh thương tôi nhưng với tình cảm dành cho em gái.Tôi biết và đó là những gì chúng tôi có chung.Tôi và T.P luôn khắc nhau,thường xuyên cãi lộn nhưng mỗi lần cãi,tôi lại thấy mình và anh gần nhau hơn.

Có ai nghĩ rằng giàu sang luôn đi cùng sung sướng,có thể có nhưng với tôi thì nó là không.Tôi là con của một chủ tịch tập đoàn,ai cũng nói tôi sinh ra từ gia đình quý tộc không cần làm gì.Nhưng thật ra có phải vậy,cha tôi luôn xa nhà,mẹ tôi thì lo mua sắm chạy theo một này một nọ.Chưa bao giờ tôi có một bữa cơm gia đình hạnh phúc theo đúng nghĩa.Không phải ra ngoài ăn thì cũng là ăn một mình.Đồ ăn lạnh ngắt có ai thêm **ng tới?Dúi đầu vào công việc,bỏ bê gia đình thì có gì hay.Ai nói giàu là sung sướng thì tôi sẵn sàng trao đổi.Đổi để lấy sự hạnh phúc thay sự cô độc,đổi để lấy tình thương của cha mẹ,đổi để lấy được cuộc sống bình thường,đi chơi với bạn bè,đi xem phim,đi mua sắm.Tôi chỉ biết đánh vần chữ cô độc chứ không biết đến chữ hạnh phúc nữa.hạnh phúc đối với tôi là không tưởng.

Bạn không cần phải như thế,có rất nhiều người cũng vậy.Chỉ biết than phiền với số phận thì cũng như không chi bằng chúng ta đấu lại với định mệnh.không cam chịu số phận vậy mới là người kiên cường.

MALH

Có thể nói ment đó đã giúp tôi rất nhiều.Phải,tôi sẽ không cam chịu sự sắp đặt của số phận.Rồi tôi sẽ vượt qua quãng đường khó khăn của cuộc đời.

19. Chương 19: Cô Là Ai?

Đi học,có lẽ trường là nơi tôi xem là địa ngục nhưng tôi cần đến đó.Nó là nơi mà tôi có thể học thêm kiến thức.Tôi cần nó để cứu sống anh tôi từ giấc ngủ.Mỗi khi đến trường,tôi đều tô phấn bôi son,có sung sướng gì?Tôi không còn nhận ra được bản thân mình nữa rồi,cô gái có lớp phấn dày trên mặt và những ngón tay đen không phải tôi.Tuy vậy nhưng tôi vẫn phải dựa vào lớp vỏ bọc này để khiến mọi người lánh xa tôi.Đến trường,ngồi trong lớp,tôi phải gác một chân lên bàn,ai nhìn thấy cũng ghét bỏ,có ai hiểu cho tôi?Trái tim tôi đang rỉ máu,đau buốt,nó càng đau hơn khi Minh hùng lại gần.Tôi không muốn,có thể tôi sẽ mềm lòng trước những lời của anh hoặc anh sẽ lánh xa tôi nhiều hơn nữa.Tôi cần tin rằng anh vẫn yêu tôi,nếu sau lần này,anh nói anh không còn yêu tôi thì chuyện gì sẽ xảy ra.

_ Cô.....có muốn nói chuyện không?Mặt anh rất nghiêm túc,tôi sợ,kì lạ,chính mình muốn anh ta tránh xa thì tại sao lại sợ đánh mất anh ta.

_ Anh cần gặp tôi à?Muốn gì?Tôi trả lời cộc lốc,mặt anh nhăn lại.Cả hai ra ngoài và đứng trên hành lang,anh hỏi tôi:

_ Có phải em giả vờ không,Lam Anh?Hãy nói cho anh biết và anh sẽ tin rằng em vẫn còn như xưa.

_ Không,đây chính là bộ mặt thật của tôi.Muốn biết hơn ư?Anh trong mắt tôi không bằng một hạt cát,như là món đồ chơi.Khi thích thì giữ,khi không cần thì quăng,vậy thôi.Lạnh lùng,tôi còn cảm thấy sợ sự độc ác của mình.Anh đang run lên,sợ sự tàn ác của tôi ư hay là khinh bỉ cô gái mà anh đã-từng-yêu.

_ Cô....cô là ai?Không phải Lam Anh nữa rồi,có lẽ Lam Anh chưa bao giờ tồn tại trong cô.

CLAP CLAP,tôi vỗ tay lên,cười.

_ Hay,vậy là anh đã hiểu,thông minh lắm.Tôi sẽ không mất công để giải thích.Không còn gì để nói nữa phải không?Tôi đi nhé,tạm biệt,Minh Hùng.Quay gót,nước mắt tôi trào ra,cái đắng từ trong tim ập tới.Đắng và chua chát,tôi là ai?Tôi nhiều lần tự hỏi mình rồi:Tôi là ai?Cô gái tàn bạo,quậy phá hay là Lam Anh.Không,không được phép yếu lòng,tôi đã tự nhủ rồi mà.Không còn trông mong ai hiểu mình trên thế giới này nữa.Không còn ai có thể hiểu tôi.Cô đơn...là đây.

20. Chương 20: Tai Nạn Của Minh Hùng

__ Có phải như vậy không?lam Anh mà tôi yêu chưa bao giờ tồn tại à?Cô gái xinh đẹp,hiền lành biến đâu rồi mà bây giờ chỉ còn một cô nàng đáng ghét.Không,tôi không tin,anh không tin là em như vậy,Lam Anh.Chắc chắn ở đâu đó trong tim em vẫn còn có anh.

Câu nói mà Minh hùng luôn hỏi trong đầu vang trong tai tôi vì bây giờ trước mặt tôi là người đang nằm trên giường bệnh,băng bó toàn thân.Anh nằm đó,không cử động,có phải anh cũng giống Đại Trung,nằm như vậy cho đến mãi mãi?Không,không.Tim tôi đau buốt khi nghe tin anh gặp tai nạn trên đường đi về nhà.Tôi đứng lặng đó,không nói lời nào.Mím môi,nắm tay lại,tôi tự trách mình.Nếu không gặp tôi,anh sẽ không phải xảy ra chuyện này,nếu anh không yêu tôi,anh sẽ không đau khổ,ai cũng vậy,nếu như chưa từng biết đến tôi thì sẽ không phải bị tai nạn.Tôi là mầm mống khiến ọi người đau khổ,sẽ không ai hạnh phúc khi yêu thương tôi.

Đặt bó hoa xuống giường bệnh,tôi quay lưng đi.Bỗng anh gọi:

__ Lam Anh,em là ai?Sao lại khiến anh đau khổ như thế này,gia như em là một ai khác?Anh ngủ nhưng vẫn mang trong lòng vết thương mà tôi đã gây ra.Vết thương lòng có lẽ không bao giờ chữa khỏi.

Tôi lại đang khóc ư?Người tàn ác,vô tình như tôi cũng đã khóc,anh quằn quại đau bởi những vết thương trong tim và vết thương thể xác.Đứng sau cánh cửa,tôi trộm nghe giọng anh.Anh đã thức dậy,nhìn bó hoa trên giường,anh cầm lên và tự hỏi:

__ Đây là của Mỹ Hân sao?Cũng đúng vì người lạnh lùng như cô ta thì đâu thể nào tặng hoa ình.“Chúc anh mau lành bệnh”,nét chữ dễ thương làm sao.Anh nở nụ cười,nụ cười của anh nhìn thật gượng gạo,rất buồn.

Tim tôi đau nhói,anh ấy đã lắm khi nghĩ rằng người tặng hoa đó là Mỹ Hân mà không phải tôi.Thậm chí anh còn không nhận ra nét chữ của tôi nữa rồi.Đau quá,cơn đau này thật khó chịu,tôi đã biết rằng sau khi làm chuyện này,anh ấy sẽ không còn yêu tôi nhưng tôi vẫn đau.Đau không chịu được.Tôi lê bước trên hành lang bệnh viện.Những bước chân nặng nề mà lại đau như kim chích.Hàng vạn cây kim đang châm vào tim tôi,chân tôi,cả người tôi tê tái.Trời đổ mưa rồi,hay lắm,tôi đang muốn tắm mưa đây.Bước ra ngoài,tôi đứng cho những hạt mưa rơi xuống người mình.

__ Nước mưa lạnh quá,tay tôi cũng lạnh quá.Cơn lạnh từ bên trong ập ra.Tôi muốn những giọt nước này rơi xuống để làm cho tôi tỉnh táo lại,cũng làm vơi đi cơn đau này.Nỗi đau chừng nào mới dứt.

Tôi đứng đó,vẫn đứng đó cho đến khi dứt mưa.....

21. Chương 21: Tiểu Phong Trở Về

Lạnh quá,người ướt nhẹp,tôi trốn trong một ngôi nhà hoang.Trời vẫn mưa rả rích.Tại sao tôi không muốn về nhà?Không,tôi không muốn.Mưa cứ tuôn rơi,vết thương lòng chừng nào mới hết?Đưa tay ra hứng mưa,tôi vô thức,chả nghĩ gì nữa.Mưa lạnh thật,tôi cũng lạnh.Ngoài đường,mọi người cứ đội mưa mà đi,có người chạy,có người buông tay ứa rơi xuống người.Còn đôi tình nhân kia nữa,họ che cho nhau.Hạnh phúc quá nhỉ,ước gì tôi và Minh Hùng có thể như vậy.Tôi đang nghĩ gì thế này?Sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu.Ở kia,tôi nhìn thấy Tiểu Phong đang chạy.Tôi bị bệnh thật rồi.Hoang tưởng nhiều quá.Bóng của Tiểu Phong càng lúc càng gần,nhức đầu thật.Những giọt nước khi này đã lạnh hơn.

Khụy xuống,tôi cảm thấy mình đã rã rời.Ồ,bàn tay ai lạnh thế,quen thuộc nữa.Đó là....Tiểu Phong.Sao...sao lại...như vậy.....

__Không phải.....anh đang ở Mỹ.....à.Tôi chìm vào giấc ngủ.Tiểu Phong vẫn đỡ lấy tôi.....

Tỉnh lại,tôi thấy mình đang ở nhà.Tôi nằm trên giường,mẹ tôi và tiểu Phong đang ngồi bên.Trên trán tôi có một chiếc khăn ướt.Cố ngồi dậy,tôi hỏi:

_Tiểu Phong,tại sao...anh lại ở đây?

_Anh về đã một tuần rồi.Cả Minh Hùng cũng không biết.Ông nội bảo anh về đây.Xin lỗi vì đã không nói với em.

_Anh....về rồi.Không hiểu sao lúc ấy,tôi ôm chầm lấy Tiểu Phong mà khóc.Khóc nức nở.

22. Chương 22: Cắt Tóc

Đã hai ngày kể từ khi tôi gặp lại Tiểu Phong,tôi vẫn trốn ở nhà,không đến trường.Nghe nói Minh Hùng đã đi học lại nhưng anh vẫn phải mang theo đôi nạng.Tiểu Phong cũng làm hồ sơ xin học lại.Cả ba chúng tôi sẽ chung trường.Nhưng....tôi không còn cách nào để gặp mặt Minh Hùng nữa.Tiểu Phong đã hỏi tôi mọi chuyện,tôi cũng đã kể với anh chuyện tôi giả vờ như vậy.Chiều nay,cả hai người sẽ đến nhà tôi.Làm sao đây,đối mặt với Minh Hùng.Có lẽ anh sẽ nhìn tôi bằng con mắt khác.

Tôi ưu tư suy nghĩ,thời gian thì trôi dần.Chiều đến,Minh Hùng và Tiểu Phong đang đứng trước cửa.Có vẻ như Minh Hùng không chịu vào.Tiểu Phong đã phải lôi kéo,anh mới bước vô nhà.Tôi đi xuống,vẫn là Lam Anh khi xưa.Minh Hùng quay mặt đi chỗ khác,tôi rất buồn.

_Xin chào,để hai người đến đây,thật ngại quá.

_Cô mà cũng ngại à?Thật là bất ngờ đấy.Anh không thèm nhìn tôi.Tôi chỉ biết cúi đầu nhìn xuống.

_Minh Hùng,em đâu phải là như vậy.Em yêu Lam Anh mà.

_Không,không còn nữa rồi,Lam Anh đã chết.

_Đúng..đúng là tôi đã chết.Tôi nhắc lại lần nữa,tôi chết rồi.Quay gót đi,tôi té xuống.Tiểu Phong lại và đỡ tôi,riêng anh chỉ đứng đó.Hiểu rồi,xem như tôi đã chết và anh hãy nhớ lấy,tình yêu của tôi với anh không còn nữa.Tôi đứng lên và cắt phẳng mái tóc dài của mình.Tiểu Phong ngăn tôi lại.

_Đừng,Lam Anh,em đâu phải như vậy.Em sẽ hối hận đó.

_Không,em không hối hận.Nhìn đi,tôi đã chết.

_Không,em chưa chết đâu lam Anh,tại sao em lại như vậy?

_Em là như vậy.Tôi khóc nức nở.

_Đấy,thấy chưa.Mở to mắt của anh ra mà nhìn.

_Lam Anh sẽ thuộc về anh.Em đã không còn yêu cô ấy nữa thì nghe đây.Anh yêu Lam Anh.Chưa bao giờ anh xem cô ấy như em gái.Đó là do ông nội bắt ép.Bây giờ thì cô ấy sẽ thuộc về anh.

_Cái gì?Anh...được,cứ việc,tôi không quan tâm.Minh Hùng quay đi và tôi đứng đó nhìn vào Tiểu Phong.

_Anh...anh còn yêu em sao,Tiểu Phong?

23. Chương 23: Quyết Định Của Minh Hùng

_Anh vẫn yêu em,chưa bao giờ anh xem em như em gái.Ánh mắt anh thật lòng.

_Vậy tại sao không gửi mail về cho em.

_Bởi vì...ông nội không cho phép. Ông nói anh phải cố gắng học, không được đến gần máy tính, tivi. Em tưởng như vậy anh sướng lắm à. Sợ em sẽ đau khổ trong một năm ấy, anh mới gửi cái mail đó về cho em. Anh xin lỗi và anh muốn em vẫn là bạn gái anh. Anh sẽ làm cho em hạnh phúc, sẽ không ai ngăn cản được nữa. Bàn tay anh vịn chặt vai tôi. Phải làm sao khi bây giờ tôi chỉ yêu Minh Hùng.

_Tiểu Phong...em.....Tôi ngập ngừng và tiểu Phong dường như đã biết.

_Em yêu Minh Hùng rồi, phải không?

_....Không, hết rồi.....hết rồi. Tôi lắc đầu.

_Được, vậy anh sẽ chờ, chờ đến khi em bằng lòng. Nhưng, kể từ mai anh sẽ dọn đến đây ở. Có được không?

_Hả? Tôi bất ngờ trước lời đề nghị của anh.

_Anh sẽ bảo vệ cho em và gia đình, yên tâm đi. Bà quản gia, sắp xếp một phòng cho tôi.

_Này, em còn chưa đồng ý mà. Nếu anh thích...thì cứ ở lại.

_Yahoo.....Anh mừng ra mặt nhưng tôi lại buồn. Mái tóc này.....Bỗng nhiên, anh ngồi xuống sàn, nhặt lại từng sợi tóc của tôi.

_Anh làm gì vậy?

_Nhìn mà không thấy sao? Anh sẽ giữ lại nó để kỉ niệm khi anh không quan tâm, em sẽ yêu người khác. Nó sẽ nhắc nhở anh. Mà này, em lại đây, anh cắt tóc lại cho, nhìn kì quá. Anh chỉ vào tóc của tôi.

_Đưa anh cắt có an toàn không đây? Tôi nhìn anh đầy nghi ngờ.

_Dĩ nhiên là an toàn rồi, cắt tóc của công chúa thì phải cẩn thận chứ.

_Uhm.....

(*) Tại nhà Minh Hùng

_Alo, Mỹ hân à, anh đã suy nghĩ rồi, anh sẽ là bạn trai của em.

24. Chương 24: Bạn Gái Của Minh Hùng

Ngày hôm sau, tôi đi học. Mọi thứ trở lại bình thường riêng mọi người ai cũng nhìn vào tôi. Họ không tin đây là con người thật của tôi sau những ngày vừa qua. Tôi cũng không cần phải giải thích cho ai nữa. Tôi đi cùng Tiểu Phong khiến bọn họ càng đổ kị hơn.

_Này, chàng Tiểu Phong về rồi đấy à. Biết tin gì chưa, bị xỏ mũi rồi đấy. Con nhỏ này không phải vừa đâu. Tôi nghiệp, tên đó cười trên chọc.

_Mày im đi, tao không cần biết tụi mày nghĩ cô ấy ra sao nhưng tao vẫn yêu cô ấy. Minh đi, Lam Anh.

_Tiểu Phong, nhìn kìa. Tôi không còn tin vào mắt mình nữa. Minh Hùng đang đi cùng một cô gái khác. Họ nắm tay thật thân thiết.

_Này, Minh Hùng, ai đấy? Tiểu Phong hỏi.

_Bạn gái mới của em. Chúng em yêu nhau đã hai tháng rồi. Mặt của Minh Hùng nở nụ cười. Tôi chết lặng ở đó.

_Vậy em đã quyết định rồi đúng không? Thế thì Lam Anh sẽ thuộc về anh.

_Lam Anh là ai? Xin lỗi, em không nhớ. Chắc là một cô nàng quậy phá phải không. Em không nhớ gì hết. Câu nói lạnh lùng xuyên vào trong tôi. Anh ta bỏ đi mà không thèm nhìn tôi.

Sao mà khó chịu quá,nhức đầu quá.Khó thở,tôi mệt quá và ngã lăn ra sàn.Ai nấy đều hốt hoảng chỉ riêng anh ta nhìn qua và đi mất cùng người bạn gái của mình.

_Lam Anh,em không sao chứ.Tránh ra.Tiểu Phong công tôi trên lưng và đi đến phòng y tế.Tôi biết anh rất lo cho tôi nhưng còn người kia thì.....

Lúc đó,tôi không biết mình đã bị bệnh gì.....Nữa nha,đừng trách Ngọc_baby tội nghiệp.

tại sao anh ấy có thể độc ác như thế? Tôi không chấp nhận được nó.

25. Chương 25: Bệnh Và Cú Shock

_Thưa bác sĩ,Lam Anh bị bệnh gì thế ạ?Giọng của Tiểu Phong nhỏ thế?Tôi đang ở đâu.Hình như đây là....XOẢNG.... tiếng ly vỡ.Chuyện gì đã xảy ra?

_Tiểu Phong,em đang ở đâu?Anh làm gì vậy.Tôi gắng gượng ngồi dậy,tại sao mình lại bị bệnh hoài thế?

_Em đang ở bệnh viện.Không có chuyện gì đâu.Anh nói dối tôi,ánh mắt anh không chân thật.

_Anh nói dối,em không tin.Em bị bệnh gì?

_Nghe đây,em không sao cả nhưng....em không được gặp Minh Hùng nữa.Cũng vì an toàn của em.

_Tại sao?Tôi thắc mắc.

_Em không được xúc động mạnh,nếu thêm một cú shock nào nữa thì em có thể sẽ chết.Tim em rất yếu,em đã trải qua nhiều cú shock lớn nên bây giờ mà gặp chấn động mạnh thì.....

.....Được,em cũng không muốn gặp anh ta nữa.Em xuất viện được rồi chứ gì?Em về đây.Tôi đứng lên và đi.Tôi thực sự đã quá yếu.Đi không nổi nữa rồi,chân tôi run run.Bám dọc theo hành lang bệnh viện,tôi bước đi từng bước mà đau đớn.Đau không phải vì chân mình mà vì không còn cách nào gặp Minh Hùng nữa.Nhưng có phải tôi đã quá tàn nhẫn với Tiểu Phong không?Anh yêu tôi nhưng tôi không thể nào chấp nhận tình cảm đó bởi vì giữa chúng tôi chỉ đơn thuần là tình cảm anh em.Có lẽ ngày mà tôi lìa bỏ thế gian sẽ không còn xa.

Ngày hôm sau,cố gắng đi đến trường nhưng cảnh đập vào mắt tôi đầu tiên là Minh Hùng nắm tay Mỹ Hân.Cả hai cười nói với nhau,rất vui vẻ.Tôi lặng người,không nói gì cả.Tiểu Phong vịn chặt vai tôi.Tôi lặng lẽ bước qua nhưng...anh đã chặn tôi lại.

_Chào Lam Anh,cô có thấy chúng tôi hạnh phúc không?Chùng nào cô và Tiểu Phong làm đám cưới thì nhớ báo cho tôi nhé.Anh nở nụ cười,thật độc ác.

_Xin anh cho tôi qua.Tôi run lên,cúi gầm mặt xuống.

_Sao vậy,Mỹ Hân muốn làm quen cô mà?Không thân thiện chút nào.Phải không?

_Như vậy là đủ rồi,em muốn gì đây?Bỏ tay ra.Tiểu Phong giận dữ,gạt tay Minh Hùng ra.

_Đâu có gì,em chỉ muốn cho Lam Anh thấy tụi em hạnh phúc như thế nào thôi.Hạnh phúc hơn cả hồi chúng em bên nhau.

_tôi đã thấy rồi,tạm biệt.Nước mắt cứ chực chờ ở khóe mi.Tôi không muốn ở đây thêm giây nào nữa.

_Khoan đi đã,tôi muốn cho cô thấy cái này.Anh quay người tôi lại và cảnh tượng trước mắt tôi trở thành trắng xóa.mắt tôi mờ đi.

Họ hôn nhau,anh muốn tôi thấy cảnh này ư?Tại sao anh có thể thay đổi như thế.Trái tim tôi tan nát.Tôi tát vào mặt anh ta một cái đau điếng rồi bỏ chạy.KHóc nức nở,ngực tôi đau lắm,mọi thứ thật mơ hồ.Đối với tôi,tất cả là địa ngục.Tiểu Phong đâm vào mặt Minh hùng.

...BỐP...

_Em điên à,muốn Lam Anh chết phải không?Cô ấy không thể chịu thêm cú shock nào nữa.Em có biết không?Lam Anh sẽ chết đó.Tiểu phong điên tiết lên rồi chạy theo tôi.Riêng Minh Hùng thì đứng đó,chết lặng..

Khoan,trong chap này thì Lam Anh sẽ mất trí nhớ nhưng mà tên của nhân vật vẫn giữ nguyên nha vì nếu không sẽ chẳng biết ai zới ai.

Tôi là ai? Trí nhớ trống rỗng,tôi là ai?

26. Chương 26: Mất Trí Nhớ

Tôi muốn quên đi mình là ai?Đau đớn từ trong lòng,tôi khụy xuống bên chân cầu thang.Khóc nức nở,vô tình,một người đi ngang qua đó và **ng trúng tôi.Mất thăng bằng,tôi ngã xuống dưới.

_Ááááá.....Tôi bất tỉnh,đầu bê bết máu.tất cả chìm vào giấc ngủ.Tai nạn xảy đến và hậu quả là sự lãng quên.

Sau khi tỉnh lại,tôi nhìn mọi thứ thật lạ lẫm,tôi suýt gào lên.

_Đây là đâu?Tôi là ai?Tại sao tôi không nhớ gì thế này?Rồi một người bước vào,anh ta bỏ hết mọi thứ xuống đất và chạy đến ôm chầm lấy tôi.

_lam Anh,em đã tỉnh lại rồi.Cảm ơn thánh thần.Em còn đau chỗ nào không?Anh ta lo lắng cho tôi.Nhưng anh ta là ai.

_Anh...là ai?Tôi là...ai?

_Hả?Anh là Tiểu Phong đây,em không nhớ sao?Tôi đọc được trong mắt anh sự hoảng hốt cực độ.

_Tôi...không nhớ gì cả.Anh đừng ôm chầm lấy tôi như vậy.tôi không biết anh nhưng đúng hơn là tôi không biết cái gì cả.

_Không,không... Bác sĩ,anh phải tìm bác sĩ.Anh ta nhanh chân chạy ra khỏi phòng và một lát sau,một người phụ nữ,anh ta và ông bác sĩ bước vào.

_Có lẽ cô ấy đã bị chấn động mạnh ở đầu khiến quên hết mọi thứ.Xin lỗi gia đình,chúng tôi đã làm hết sức có thể.Rồi ông ta quay qua nhìn tôi.Cô gái,cô có biết đây là mấy ngón tay không?

_Hai.

_Cô nhà không có bị gì ngoài việc mất trí nhớ.Chỉ còn hy vọng cô ấy tự nhớ lại.Cô phải nằm ở bệnh viện thêm một tuần nữa để theo dõi.Tôi xin phép ra ngoài.Ông bác sĩ vừa đi ra khỏi,người phụ nữ kia ôm chầm lấy tôi,bà khóc nức nở.

Tôi không còn cách nào đành để bà khóc như thế.Nhưng...cảm giác được ôm này rất dễ chịu,như vòng tay của mẹ.Rồi nước mắt tôi cũng rơi theo.Tôi không nhớ gì cả,mình là ai?Đầu óc tôi trống rỗng,tôi sợ lắm.Nếu sau này,tôi không nhớ ra thì tôi sẽ như vậy suốt đời.Cả tên của mình còn không biết.Người con trai kia thì đứng nhìn,nắm tay lại.Có vẻ như anh tức giận lắm và buồn nữa.Nhưng tại sao mắt tôi cứ muốn hướng ra cửa như chờ đợi ai đó.Cảm giác thật buồn,buồn man mác.

27. Chương 27: Tâm Sự Của Minh Hùng

Tôi đã nghe về chuyện của Lam Anh, cô ta đã mất trí nhớ. Tôi cũng muốn mất trí đây. Quên hết những ngày buồn bã, đau khổ do cô ta mang lại. tại sao lòng tôi lại buồn đến thế? Cứ nghĩ đến việc cô ấy quên tôi, tôi lại buồn. tôi đã không còn yêu Lam Anh nữa mà, tại sao vẫn buồn.

Cứ mỗi lần nhắm mắt lại, tôi lại thấy Lam Anh. Cô ta đã không còn là mình nữa, đã thay đổi rồi. Không còn Lam Anh nữa, quên đi.....không, không được. tận đáy lòng, mình vẫn còn yêu Lam Anh. Nhưng mình đã thay đổi như thế nào, lạnh lùng ư? Độc ác ư? Hình ảnh khi Lam Anh nhìn tôi, sâu thẳm trong mắt cô ấy, sự đau khổ. Tại sao? Tôi chỉ là món đồ chơi thôi mà. Có ai hiểu được nỗi đau khổ cùng cực khi bị người mình yêu lợi dụng. Bây giờ cô ta đã quên hết rồi, những kỉ niệm.

Lúc này, Tiểu Phong đã đưa cho tôi một quyển sách. Nó là gì? Anh ta bảo rằng tôi không xem sẽ hối hận nhưng nó là của Lam Anh. Tôi không muốn xem để rồi bị nói là món đồ chơi vô tri. Không muốn, quảng nó đi là vừa. Cả đời này tôi sẽ không bao giờ yêu, một lần là quá đủ. Đã quá đủ rồi.

Trần trọc, thao thức, những kỉ niệm bỗng tràn về. Lam Anh cười, nói, khoảng thời gian đó mới đẹp làm sao. Rồi tôi mở mắt ra. Không biết xui khiến thế nào, tôi lại mở quyển sách kia ra. Dòng chữ nhỏ nhắn trong tấm thiệp, đây là của Lam Anh sao? Không, tôi không tin. Lật trang kế tiếp, tôi biết đây là nhật kí.

Ngày...tháng...năm...

Tôi đã không còn là mình, sự thay đổi đến đáng sợ. Tóc này, bàn tay này, khuôn mặt đầy phấn son không phải của tôi. Trong sâu thẳm tâm hồn, tôi vẫn là Lam Anh của ngày nào. Giá như tôi không quá yếu đuối thì đã không như ngày hôm nay. Để bảo vệ một người dù biết rằng người đó không bao giờ yêu tôi. Trong giấc mơ, tôi luôn chạy theo sau bóng hình anh, anh không quay lại. Những giấc mơ cứ tiếp diễn. tôi sợ anh sẽ tổn thương đành phải đẩy anh ra xa khỏi tôi. Sợ anh sẽ ghét con người mới này nhưng phải tiếp tục làm. Tôi đã không thể quay đầu lại.

ngày...tháng...năm...

Đây là tôi sao? Nhìn vào trong gương, tôi đã không còn là mình. lạnh lùng quá, tàn ác quá. Tôi đã tát anh, đau khổ lắm chứ nhưng tôi lại sợ rằng anh ấy sẽ bị tôi làm cho tâm hồn vỡ **c. Nếu tiếp tục yêu tôi, anh sẽ còn đau khổ. thà tôi chịu một mình còn hơn cả hai cùng chịu. Nhưng tôi chỉ là một con bé yếu đuối, giá như có ai đó để tôi dựa vào, có ai đó để thông cảm cho tôi. Không biết tôi sẽ còn chịu được bao lâu. Tôi biết trong người mình có một căn bệnh, tôi sợ rằng mình sẽ chết sẽ gây đau khổ cho người thân. Nếu tôi chết mà bọn họ có thể nói rằng: "Con bé đáng ghét ấy chết rồi" thì tôi sẽ không còn sợ nữa.

Ngày...tháng...năm

hôm nay Minh Hùng đã hỏi tôi một câu mà tôi luôn tìm câu trả lời: tôi là ai? Đã từ lâu tôi không còn là bản thân nữa. Sự đau khổ đang gặm nhấm tôi nhưng tôi đã cười, cười dài trong tiếng khóc. Trái tim vỡ tan, rỉ máu. tại sao tôi có thể nhập vai như thế, chính tôi còn run sợ vì sự lạnh lùng của mình. Không, như thế thì thật tốt, anh đã có thể tránh xa tôi. Ngày càng xa, tôi vẫn sẽ đi trên con đường của mình. Đã không còn ai có thể hiểu được tôi. Đã không còn.

Những trang nhật kí vẫn còn dài, thấm đẫm nước mắt. Tôi là một kẻ vô tâm, tôi đã không hiểu được nỗi đau của cô ấy. Tôi đã biết rằng tôi vẫn còn yêu Lam Anh....

28. Chương 28: Ánh Mắt Buồn

Hàng đêm, tôi vẫn thao thức tự hỏi mình là ai? Tôi chỉ có thể biết quá khứ của mình qua những lời kể của anh Tiểu Phong. Nhìn về những bức hình chụp, tôi càng buồn hơn. Người không có kí ức, đầu óc trống rỗng như tôi thì làm được gì? Không, không nên suy nghĩ nữa. Ngủ thôi, tôi tự nhủ với mình.....Ngủ không được, tôi

sợ lắm,sợ bị mất trí nhớ mãi mãi.Có ai giúp tôi đi.Trong đêm tối,những giọt nước mắt tan vào bóng đêm cùng tiếng nấc náo lòng.

Sáng hôm sau,anh tiểu Phong đưa đến một người lạ.Trông anh ta quen quá,có vẻ như tôi đã biết anh ta từ lâu lắm rồi.Nhưng nhìn vào anh ta,tôi thấy mình buồn quá.Cảm giác thật khó tả,buồn man mác.Anh ta bước lại gần và nắm lấy tay tôi.

_Em đã quên tất cả rồi sao?Quên cả anh luôn à?Anh muốn nói với em lời này mà chưa có dịp.Anh xin lỗi,bây giờ em chưa nhớ cũng không sao,anh không cần em nhớ lại.Từ nay anh sẽ bảo vệ cho em,anh sẽ làm cho em hạnh phúc.

_Xin lỗi,có phải chúng ta đã quen nhau từ rất lâu.Nhưng tôi không nhớ anh nữa,nhìn anh rất quen và buồn.Không hiểu sao tôi lại thấy rất đau lòng khi nhìn anh.có lẽ chúng ta đã từng trải qua rất nhiều chuyện.Ồ,bỗng nhiên tôi lại chảy nước mắt,anh...tên gì?

_Anh là Minh Hùng,em và anh đã quen nhau từ lâu rất lâu.Em...cảm thấy buồn ư?Ánh mắt của em nhìn thật buồn.Anh nhìn tôi,chắc hẳn anh cũng đang buồn.

_Anh Minh Hùng,tên này nghe rất quen.Quen lắm mà cũng buồn lắm.Anh có thể kể cho em nghe về quá khứ không?

_Xin lỗi,anh phải đi một lát.Tiểu Phong,anh ra đây với em.Anh Minh Hùng kéo anh Tiểu Phong ra ngoài cửa.tôi lấy làm lạ nhưng lại suy nghĩ về Minh Hùng.Càng nhìn anh ta càng thấy buồn nhưng tôi lại không nhớ ra.tôi thắc mắc rất nhiều,ở ngoài kia hai người đó đang làm gì?

_Tiểu Phong,cô ấy đã quên hết rồi,từ “anh” ấy chứng tỏ chúng ta đã không còn thân thiết với Lam Anh nữa.Nhưng,cô ấy vẫn còn ấn tượng với em,ánh mắt cô ấy nhìn em rất buồn.Anh nắm tay lại,mắt nhắm nghiền.

_Chắc hẳn cô ấy vẫn còn yêu em rất nhiều.Sau tai nạn ấy,cô ấy vẫn còn nhớ em mà cả mẹ mình cũng không nhớ.Chứng tỏ,anh sẽ không bao giờ còn cơ hội nữa rồi.Thời gian không còn nhiều.....

_thời gian không còn nhiều...nghĩa là sao?

_Không,không có gì.Cả hai người nhìn vào trong phòng,tôi vẫn vô tư nhìn ra cửa sổ.

_A,chim sẻ nè.Tôi nở lại nụ cười.

_Giá như lúc này thời gian dừng lại thì hay quá.tiểu Phong nói vậy rồi cười.

29. Chương 29: Căn Bệnh Của Tiểu Phong

_Thời gian dừng lại nghĩa là gì?ý anh là sao?

_Anh không giấu nữa,anh đang mắc bệnh ung thư thời kì cuối.Thời gian không còn nhiều,anh sắp phải ra đi.

_Chẳng lẽ vì vậy nên ông nội mới....

_Đúng vậy.Tâm nguyện cuối cùng của anh chính là được ở bên Lam Anh trong giây phút cuối cùng của cuộc đời.

_Tại sao?Ông trời luôn bất công thế,người tốt thì phải chết.Không còn cách nào chữa trị sao?

_Không.Anh chỉ hy vọng rằng em và Lam Anh sẽ hạnh phúc mãi mãi và sẽ không ai buồn đau khi anh ra đi.Hãy giữ kín chuyện này,anh xin em.Nước mắt của Lam Anh đã rơi quá nhiều rồi.

.....

_Chúng ta phải vào thôi kẻo cô ấy lo đấy.

_Khoan đã,tại sao anh không đưa nhật kí cho cô ấy xem.Có thể cô ấy sẽ nhớ ra đấy.

_Không được,nếu thế thì cô ấy sẽ tiếp tục đau khổ.

_Anh luôn là người hiểu rõ tâm trạng cô ấy nhất.

_Nghe đây,người có thể là bờ vai cho cô ấy dựa vào không phải anh nên em hãy đối xử với cô ấy thật tốt.

_Vâng.....

_Được rồi,xong chuyện.Anh nở nụ cười buồn.

_Lam Anh,em thử đến trường xem sao?Có thể sẽ nhớ ra vài chuyện đấy.

_Vâng.Tôi vẫn không hay biết điều gì về Tiểu Phong chỉ thấy được khuôn mặt buồn bã của Minh hùng...Chuyện gì thế?Tại sao nhìn hai anh đều buồn?

_Không,không có gì hết.Yên tâm đi.Anh nắm chặt tay tôi.

_Thật không?

_Thật.

Minh Hùng vẫn không nói gì,chuyện gì đã xảy ra....

30. Chương 30: Chìa Khóa Của Kí Ức

_Trường học là đây sao?Tôi chẳng nhớ gì cả.Lạ lắm quá.

_Vì em thường xuyên nghỉ học mà.Vào trong đi,anh sẽ dìu em.

_Á,tôi vấp phải cục đá rồi.

_Con rùa luôn hậu đậu mà.Tiểu Phong cười thật tươi.

_Quen quá.

_Biệt danh của em mà.^.^

_Vậy à.

Đi thẳng vào trong lớp,bạn bè vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt khinh thường,chỉ có điều tôi không nhớ ra thôi.ngồi vào bàn,tôi chẳng thấy quen thuộc chút nào.Khó chịu quá,có vẻ như tôi chẳng có chút thích thú ở nơi này.

_Mày thấy chưa,dù mất trí nhớ mà cũng có hai người con trai bên cạnh.Ghê thật.

_Đáng ghét quá,khó chịu quá!Tôi không muốn nghe câu này,không muốn nghe.

_Này,nói gì thế hả.Rảnh rồi quá ha.Giọng của Minh Hùng,anh đang giận dữ.

_Đúng vậy,ta đi thôi Lam Anh.Tiểu Phong dìu tôi ra ngoài.

Cái hành lang này,tôi đã làm gì ở đây nhỉ?Hình ảnh vụt hiện lên rồi không thấy nữa.Người con trai trong đó hình như là Minh Hùng thì phải.

_Anh Minh hùng,có phải chúng ta từng ở đây nói chuyện phải không?

_Đúng vậy.

_Nơi này chứa đựng kí ức rất buồn,rất buồn.Tôi và anh từng có quan hệ gì chẳng,lúc đó,tôi đang khóc,khóc rất nhiều.

_Khóc....

_Anh Hùng,anh làm gì vậy?Từ xa,một cô gái chạy tới,cô ta là....

_Mỹ Hân.Tôi buột miệng nói ra.

_Sao em biết cô ấy được,em đã nhớ lại rồi ư?

_Không,...chỉ là tên của cô ấy rất quen.

31. Chương 31: Kí Ức Trở Về

_lam Anh,có lẽ em có ấn tượng rất sâu sắc về Mỹ Hân đấy.Nó là gì nhỉ?A,nhớ rồi.

_Nụ hôn đó,có lẽ nó là chìa khóa để Lam Anh nhớ lại mọi chuyện.Minh Hùng la lên cắt ngang Tiểu Phong.Nhưng.....nó sẽ làm Lam Anh đau khổ một lần nữa.Em có muốn thử không?

_Vâng,em sẽ thử,bằng mọi cách.Tôi quả quyết.

_Được rồi,Lam Anh sẵn sàng chưa?Mỹ Hân,đã làm phiền em rồi.

_Không sao đâu.Mỹ Hân lắc đầu e thẹn.Tôi vẫn nhìn theo họ rồi Minh Hùng bắt đầu hôn Mỹ Hân.

Ồ,tôi biết cái này mà,cảnh này,nó đã khiến tôi bị shock và đau khổ.Tôi biết hai người này,mọi khoảnh khắc quá khứ hiện về trong tâm trí.Mọi người,cái chết của ba,tai nạn của anh hai và nỗi buồn của tôi.Mọi thứ đã trở về,gờ đây họ lại hôn nhau trước mặt tôi.

_Minh hùng,anh là đồ tồi,tôi ghét anh.

_Em đã nhớ lại rồi sao?tạ ơn trời đã nghe tâm nguyện của con.Em đã nhớ ra anh,Lam Anh,cho anh xin lỗi vì đã hiểu lầm em.Minh Hùng cầm tay tôi rồi ôm tôi vào lòng.Nước mắt chợt trào ra,vòng tay ấm áp của anh chính là sự hạnh phúc của tôi.

_Ừm...em đã trở về rồi đây.Tôi nhắm mắt lại tận hưởng sự hạnh phúc này,ước gì thời gian lắng đọng ngay bây giờ cho khoảnh khắc này sẽ còn là mãi mãi.

_Ư...Tốt quá...rồi,anh...đã...có thể...ra đi.Tiểu Phong nói vậy rồi khụy người xuống,ngất đi.

_Minh Hùng,chuyện gì đã xảy ra?Tiểu Phong,mở mắt ra đi,em xin anh.Xe cấp cứu đâu rồi.Ôm lấy Tiểu Phong đang bất tỉnh,tôi có cảm giác như sắp mất cái gì quý giá lắm.

32. Chương 32: Vĩnh Biệt Tiểu Phong

Mọi âm thanh chỉ còn là tĩnh lặng,mọi người đều lo lắng không yên.Lòng tôi đau lắm,tại sao?Hãy nói cho tôi biết rằng Tiểu Phong sẽ khỏe lại,ai đó hãy nói câu đó đi.Trời mưa rồi,tiếp tục mưa.Nước mắt tôi chảy ròng trên khuôn mặt,tay nắm lại.Đột nhiên,bác sĩ mở cửa ra.

_Bác sĩ,Tiểu Phong sao rồi ạ?Tôi là người đầu tiên chạy lại.

_...Xin lỗi,chúng tôi đã cố gắng,anh ấy đã bị bệnh ung thư thời kì cuối,không chữa được nữa rồi.Hãy vào nói với anh ấy lời cuối cùng đi.

_Không.....Tiểu Phong không thể chết được.Tiểu Phong.....Sét đánh ngang tai,tôi không muốn tin.Anh đâu rồi.

_Anh..Lam Anh.....Tiểu phong gặng nói.

_Em đây,em đây,anh hãy ở lại đây đi.Đừng rời xa em mà.....Đừng ra đi....Không ngăn được nước mắt nữa rồi tôi khóc nức nở.

_Đừng..khóc...em biết..anh sợ nước mắt..của con gái...mà.

_Em không ngừng được,nó cứ chảy ra ấy chứ.

_thôi được rồi,anh...muốn nói..với em rằng...anh luôn luôn..yêu em.

_Em biết rồi,nếu yêu em thì anh hãy ở lại đây đi.Đừng chết,em xin anh.....

_Đừng khóc,cười lên đi...anh không muốn...em phải đau lòng...khi anh chết.

_Nhìn em như vậy không đau lòng sao?

_Anh..có thể gọi em...như trước không?

_Được,bất cứ tên gì.Em muốn nghe đây.

_Đồ..con...rùa.Rồi Tiểu Phong tắt thở.

BÍP BÍP .....

_Nói nữa đi mà,em đang nghe đây.Tiểu Phong,anh mở mắt ra đi mà.Mở mắt ra đi.....Tiểu Phong.

Mưa vẫn không ngừng rơi,nước mắt cũng vậy.Hãy rơi đi mưa ơi,rơi xuống người tôi cho tới khi lạnh giá....

33. Chương 33: Kết Thúc Cuối Cùng

Đám tang của Tiểu Phong,mọi người đều khóc chỉ riêng tôi ngồi thừ đó chẳng làm gì.Tôi không tin Tiểu Phong đã ra đi,ai đó hãy bảo tôi rằng đây chỉ là một cơn ác mộng.Minh Hùng chỉ lặng lẽ đứng nhìn tôi.Trông trải quá,buồn quá!

_Đây là một cơn ác mộng,hãy làm nó biến đi.

_Lam Anh,Tiểu Phong đã chết rồi,em đừng tự hành hạ mình như vậy.

_Em không muốn tin.

_Nhưng đây là sự thật,em phải tin.

_Vậy anh bảo em phải làm gì đây?Em đã không còn gì cả?

_Em còn anh đây,anh luôn ở bên em.Lam Anh,hãy lấy anh đi,anh sẽ khiến cho em hạnh phúc.

_.....tiểu Phong vừa mới chết,anh lại đi cầu hôn em sao?

_Anh biết...Minh Hùng ôm chặt tôi vào lòng.Ấm áp như muốn tan chảy ra.tôi không muốn ai phải chết nữa,không muốn đâu.

_Minh hùng,anh có thể chờ em không?Em muốn tiếp tục học,em muốn trở thành bác sĩ để chữa bệnh cho người mà em yêu quý nhất.

_Anh sẽ chờ,chờ đến mãi mãi.Anh ghì chặt tôi.

_Được....

Năm năm sau.....

_tiểu Phong,em đến thăm anh đây.Anh biết không,em đã đạt được bằng bác sĩ rồi đấy.Đã lâu rồi không đến thăm anh,anh có buồn không?Thời gian trôi qua,em nhận thấy mình rất yêu Minh Hùng,anh ấy cũng đã trở thành bác sĩ nổi tiếng rồi đấy.lát nữa anh ấy cũng sẽ đến đây,chúng ta cùng nhau ăn mừng nhé.

_Lam Anh,em đây rồi.Dùng cảm lên nào.Mặt của Minh Hùng đỏ lên.

_Chuyện gì vậy?

_Em...hãy lấy anh đi.Anh đã chờ em,năm năm dài đằng đẳng.Anh mong em hãy lấy anh.

_...Hi,em đồng ý.

_thật không?

_Uhm.....

_Hay quá.....anh rất yêu em.

_Em cũng vậy.Rất yêu anh.

Mọi việc đã trôi qua,tất cả chỉ còn là quá khứ.Bây giờ chúng tôi đang bắt đầu một cuộc sống mới.Chiều hôm đó tôi sẽ không bao giờ quên và nghe nói người ta thấy bữa hình của Tiểu Phong đã cười.....

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-tieu-thu-ky-la>